

THOREGON

OBR ŠIMBAA

Hologram dosahoval dokonalosti syntronicky dopracovaného studiového záznamu, zároveň ale zprostředkoval neopakovatelnou atmosféru okamžiku. Ve skelném obličejí jasně vystupovaly narudlé zářivé cévy.

Lebka připomínala vejce postavené na špičatější konec. Šikmo posazené úzké zelené oči a maličká tenká ústa zastiňoval masitý nosec. Dojem cizorodosti zvyšovaly podivně průhledná kůže a tkáň pod ní. Tenhle tvor se narodil na Trokanu, nové čtvrté planetě Sluneční soustavy.

myslím, že mluvím jménem mnohých, když tvrdím, že trokanští domorodci jsou Nevlastní děti Slunce. . Dokonale optický přenos byl provázen komentářem, který vzbuzoval stále větší chuť dozvědět se víc. Všechno to ale bylo bohužel ilegální. Bezprostředně po výpadku urychlovacího pole vyhlásil komisař LSP Trokan za absolutně uzavřenou oblast.

„Vysílání se přes relé šíří do celé Sluneční soustavy,“ znělo stručné oznámení radiocentrály.

„To mě nezajímá. Chci vědět, jestli jste je už konečně zaměřili.“

Bruno Drenderbaurn byl křehký, měřil pouhých 165 centimetrů a ostatní ho snadno přehlíželi. Měl oválný obličej, věneček černých vlasů a tmavé oči hluboko posazené v důlcích. Tvářil se většinou bázlivě a jako asistent komisaře LFT se těšil pramalé vážnosti, Jemu to však ani v nejmenším nevadilo — naopak, o to dovedněji tahal za nitky ze zákulisí.

Hologramový obraz se změnil a objevila se noční obloha pokrytá cáry mraků. Tu a tam po ní prošlehl ojedinělý blesk. Vzápětí byly vidět nevábne cihlově domy lemující úzkou uličku chabě osvětlenou primitivními lucernami.

Na noční polovině oblohy se schylovalo k bouři a větry o síle více než padesát kilometrů v hodině promíchávaly řídkou atmosféru planety. Po stamilionech let, kdy pod ochranou temporálního pole vládly stále klimatické podmínky, se teploty poprvé přiblížily k bodu mrazu. To nemohlo zůstat bez následků.

„Kde máte data? Přehrajte mi je!

Souřadnicový systém.

Drenderbaum již nesledoval přenos zpráv Terrania News Reportu a občas na monitoru se bleskurychle změnil. Noční strana planety. Rovníková oblast. Automatické rádiové zaměřování prolnulo značení. Konečně na stala stabilizace.

VYSÍLAČ LOKALIZOVÁN. VZDÁLENOST 2 480 KILOMETRU. CÍLOVÉ SOUŘADNICE...

„Přecházím na ruční řízení a přibližuji se

Před oběma korvetami, pomocný mi člun vlajkové lodi LSP PAPER MOON, leželo největší sídliště na Trokanu. Bylo umístěno do rozlehlé, zemědělsky intenzivně využívané roviny, na severu ohraničené pahorkatinou.

Toto milionové město vzniklo kolem 1 089 metrů vysokého objektu připomínajícího vrtací hlavu, která, jak se zdálo, bez úhony přečkala 250 milionů let relativního času. Ať se již na bývalé archaické planetě Ayindiů

stalo cokoli, začalo to 15. září 1222, nového galaktického letopočtu. kdy

se tento objekt vynořil ze země. Až na to, že tehdy jeho výška činila pouhých 30 centimetrů. PAPERMOON se mezitím ocitl na volném prostranství v centru města, hned vedle vrtací hlavy. Cistolo Khan právě navazoval první kontakty s domorodci.

„Poloha?“

Nic. Žádný údaj o hmotě ani o energii. Vesmírný tryskáč Terrania News Reportu byl i nadále nezvěstný.

„Ten Bechner je hazardér:‘ zaskřípěl Bruno Drenderbaum zuby. „Klid ně si točí Šoty jen pár kilometrů. od PAPERMOONU.“ Nebylo mu jasné, zda má šéfreportéra TNR obdivovat kvůli jeho odvaze, nebo ho litovat, protože je tak omezený. Nejspíš k němu cítil od obojího trochu. Bech ner nechal vesmírný tryskáč zřejmě v nějakém horském údolí pod ochranou antideflektového štítu.

Viděl siluetu města, jasně rozdělenou meandrovitou řekou. Nad krajinou se vznášela mlha; byl to výjev jako vystřižený z omšelého kriminálního filmu z dob, kdy došlo k prvnímu přistání na Měsíci. Bruno Drenderbaum si vzpomněl, že tak nějak tehdy v jiné metropoli — Londýn.

VZDÁLENOST 18 KILOMETRŮ

objevilo se na obrazovce.

„Cíl lokalizován, pohybuje se proti proudu řeky.“

Drenderbaum přimhouřil oči, a než se stačil zeptat na detaily, zaznělo:

„Vysílač je někde v řece.“

„Vylovit!“ vyštěkl. To není špatné, Bechnere! pomyslel si. Velmi šikovně. Ale sotva ti to pomůže.

Hologram na několik okamžiků po hasl, než k hypervysílači korvety dorazil těžký paprsek, přinášející minikameru s přídavným čipem, plující po řece na vlastním energetickém polštáři.

Přenos spotřeboval téměř veškerou energii. Hrozilo nebezpečí, že by za:

několik vteřin vypadl antigrav a drahý přístroj by klesl do říčního bahna. „Pátrejte i po proudu řeky!“ rozhořčil Drenderbaum. „Infračervená, energie...“

„Mám ho!“ hlásil někdo. „Slabá emise ve vzdálenosti asi čtyř kilometrů.“

„Přesněj

„Zkreslená charakteristika termické zbraně.“

„Ten lovec senzací se snad zbláznil!“ vyhrkl Drenderbaum. „Jestli si to rozdělá s Trokanci, tak mu to osladím, to slibuji.“

Nalétnout na novou polohu! Přistávací komando ať se připraví k výstupu!“

× × ×

Střílejte! zadunělo Gloornu Bechnero vi v přílbě. Pal, než tě dostane! Právě se dotkl spouště a pak zaváhal... Korvety PAPERMOONŮ by lokali zovaly výboj energie a slétly by se sem jako supi. Dovedl si živě představit, co by ho potom čekalo. V nejhorším případě by byl obviněn z ohrožení vnitřní bezpečnosti LSP, a to by znamenalo, že by mohl pověsit svůj džob na hřebík. Rovnálo by se to pro něj rozsudku smrti, neboť byl reportérem tělem i duší. Bez každodenního balancování na tenoulinké hraně mezi senzací a morálkou by zchřádl jako květina bez vody.

„Gloome!“ zavřeštěla Sibyll. „Chceš se dát zabít?“

Ustoupila ž k domům, zatímco Mirco Adasta stál pořád ještě uprostřed ulice a točil. Letmo zašvenko val nahoru na korvety...

Tenhle materiál mě proslaví...

Rezavé zábradlí se zarávalo šéfreportérovi pod lopatku. Nemohl zpátky, nemohl ani skočit do smradlavé stoky a potopit se. Po kamenném ná březí duněly kročeje příšery. Byl to neskutečný obr, avšak průhledný jako ostatní domorodci. Jeho sloupovité nohy a mohutný trup jako by se chtěly na prchavý okamžik rozplynout...

Vidina!

Bechner vypálil, když se po něm natahovaly mocné pracky. Nestačil se přesvědčit, zda se termopaprsek vpá lil do útočnickovy hrudi, protože jed na tlapa dopadla na zábradlí a trubky se lámaly jako třísky. Bechner zavrával a ucouvl. Vystřelil podruhé, ale paprsek jen ožehl cihlové průčelí pro tějšího domu. Bezmocně zamáchal rukama a znovu narazil do rozláma něho zábradlí visícího nad vodou. Málem omdlel bolestí, když přepadl přes okraj a taktak se zachytil na zdi. Nad sebou viděl jako přes závoj mlhy obrovské obrysy.

Zábradlí se znovu mohutně otřáslo a Bechner se držel nohama i rukama na drsné nábrežní zdi jako klíště.

Korvety se zatím nehnuly z místa. Bechner měl stále ještě možnost ak tivovat vznášedlo. Oběma rukama se zatínal do spár ve zdi a povytahoval se výše. Konečně se opět přehoupł přes zeď. Přesně v té chvíli se zábradlí zřítilo dolů do páchnoucí břčky.

Bechner se zabodł pohledem do páru bot, které měl na dosah ruky. Když Mirco Adasta filmoval, mohlo se všechno kolem něj klidně zřítit do chaosu a on by si toho nevšimł, protože viděl jen to, co měl whledáč ku kamery.

Bechner vzhlédl a zjistil, že v jednom průčelí zeje nepravidelná díra. Trvalo mu několik cenných minut,

než pochopil, že ta podivná příšera.

„Korvety!“ křikla varovně Sibyll.

Oba pomocné čluny snížily výšku a ve dvou stech metrech se vylodilo komando. Současně se ze svých obydlí jako křečkové z děr vyhrnutí Trokanci vyplašení rachotem.

„Zadržte tamty nahoře!“ křičel na ně Bechner, třebaže dobře věděl, že mu nemohou rozumět. Jeho gestikulaci ovšem musel pochopit i ten největší omezenec.

Nezbylo jim, než se vydat za obrem. Adasta nepřestal točit, ani když utíkali.

„Honem! Tamhle tudy, Gloorne! Pospěš si!“

Vzduchem vířil cihlový prach, ale reportéři to téměř nevnímali, protože měli dýchací kompresory. Sibyll pře pnula reflektor na minimum, a tak jim cestu ukazoval jen těkavý úzký ku žel světla.

Bechner si sklopil k oku holoprojektor a obrysy obličeje se vskutku stabilizovaly. Černé oči posazené hlu boko v důlcích jako by mu viděly až do duše.

„Vzdej se. Glooirie Bechnere!“ za hřímал známý hlas. „Utěkem si jen zhoršuješ situaci..

To je Bruno Drenderbaurn! blesklo šéfreportérovi hlavou a zaklel. Asistent komisaře LSP byl proslulý svou houževnatostí a tvrdostí. Alespoň to o něm říkali ti, kteří s ním měli už jednou tu čest.

„Mysli na své lidi, Gloome! Ne předpokládám, že chtějí dávat v sázku svou budoucnost tak lehkovážně jako ty!“

Slabý světelný kužel zasáhl dvě tenké, průsvitné postavy. Jsou jako Skle nění klokani z Arkturu, napadlo Bechnera. Hned si uvědomil, že tohle srovnání je přitažené za vlasy. Sklenění klokani nebyli víc než pudově jednající živočichové, symbion ti, kdežto Trokanci se vyznačovali inteligencí.

Hbitě, jak jen jim to dovolovaly zvláště pružné kolenní klouby, klesli domorodci k zemi, vydávali hrdelní skřeky a krčili na Pozemšťany své nosce. Zdálo se, že jejich řeč je bohatá na sledy vřeštivých hlásek.

Translátory dosud nepřekládaly, syntronika teprve analyzovala cizí jazyk.

Pozemšťané se ocitli na dvoře, v jehož středu vedla do hlubin jakási studna obehnaná nízkou zídou. Zdálo se, že voda na Trokanu je velmi vzácná — Bechner si dokázal jen stěží představit, že by místní obyvatelé čerpali vodu z řeky, která vypadala spíše na to, že je semenišťem všemožných chorob.

„Víme, že se skrýváš v jednom z domů, Bechnere!“ zahřímal Drenderbaum v šéfreportérově zvukovodu. „Nezhoršuj si svou situaci ještě víc!“

Bechner měl už už na jazyku pepřnou odpověď, ale vzápětí ji spolkl. Nechtěl, aby si ten skrček léčil své komplexy právě náněm. A navíc před spoustou dychtivých posluchačů.

Vzduch se začal tetelit, ale obrova hranatá postava se nezhmotnila úplně. Vypadalo to, jako by nějaký teleportér uvízl v hraniční vrstvě mezi pátým rozměrem a normálním pro storem. Už nevypadala tak příšerně a nakonec se rozplynula nad studní. Cáry mlhy vzápětí zmizely kdesi v hlubinách.

„Myslíš, že tam dole je skutečně jen voda?“ zeptal se Adasta Be a pohlédl směrem k domorodcům, kteří spustili monotónní zpěv a donekonečna opakovali jediné slovo — Kummerog.

„Máš to spočítané“, Gloome Bechnere!“ uslyšel šéfreportér. „Mrzí mě, že jsi nedostal rozum.“

„A proč bych měl?“

Následovala hromová rána dopro vážená staccatovým praskáním, a vnitřní dvůr byl náhle ozářen oslnu jícím jasnem. Rozpršelo se a vyschlé cihly do sebe vsávaly těžké dešťové kapky. Nad městem vypukla zuřivá bouře.

× × ×

Domorodci zmlkli a zavětrili svými zvednutými nosci, jako kdyby nikdy předtím nezažili déšť.

„Voda!“ vykřikl šéfreportér. „To je voda, déšť! Copak to nechápete?“

Byli i nadále nevinní a flegmatictí. Možná i natvrdlí. Nemohli ale za to, byl to spíš problém První Pozemšťanky a komisaře Ligy.

Parlament zamítl rozvojovou pomoc Trokanu. Země se distancuje od okolního světa. Kukaččí vejce ve Sluneční soustavě - výměna a její následky.

Bechnerovi defilovaly před očima ještě další titulky.

Uvnitř studny byly železné Stupy, ale po deseti metrech narazili na studenou, jedovatě zelenkavou vodní hladinu.

„Dál se nedostaneme,“ vyhrkl Adasta. „Musíme...“

Nahoře hřmělo, jako když se střílí z děl, Spárami ve zdivu táhl průvan. Tam někde za kameny musela být větší prostora, z níž se určitě dalo vylézt znovu na povrch.

Adasta zběsile ohmatával zeď a po chvíli uspěl odtlačit kus boční zdi zpátky. Průlez byl úzký a Beclmer se jím protáhl jako první. Nikde však pod nohama neucítil pevnou půdu.

Kdo byl zvyklý na znášedla a an tigrav a nemohl je momentálně pou žít, ten se snadno zpotil, když pod sebou spatřil zřejmě hlubokou pro past.

V té chvíli se udrolil kus zdiva, kterého se Bechner zoufale držel. Sklouzl ale jen o půl metru níže.

„V pořádku,“ zavolal tlumeně na horu. „Žádné nebezpečí nehrozí.“

Zakrátko se k němu vrátila ozvě na jeho hlasu. Ze by tu byla nějaká větší jeskyně? pomyslel si. Nedove di si představit, že by neohrabaní domorodci dokáza vyhloubit tako vé podzemní prostory. Nebo je k tomu donutil šok, který vyvolalo

zhroucení temporálního pole? Muselo jim to připadat, jako kdyby se nad nimi roztrhlo nebe.

Vtom vedle něj přistála Sibyll a krátce na to dopadl pružně do šterku i Mirco Adasta.

„Buďte zticha!“ okřikl je Beciiner. „Ale já přece vůbec nic neříkám.“ ohradil se nechápavě Adasta. „Já...“

„Drž hubu, zatraceně!“

Shora k nim doléhalo nepřetržité hřmění. Po holých stěnách se mihl flu ore záblesk. Jeskyně zřejmě vznikla před stamiliony let jako vzduchová bublina v obalu planety. Jakýsi dvounohý hlodavec velký jako pěst oufa1e zapištěl a snažil se uniknout nezvyklému jasu.

„Tak tohle je to tvoje strašidlo, Gb ome?“ uchechtl se Adasta.

„Kdybys nebyl tak zatraceně dobrý kameraman, tak

„Tak co?“

„Jdeš mi na nervy, Mirco.“ „Jsi přetažený. Jen proto, že jdou ti chlápci v korvetách? přece dalo předpokládat, ne?“

„Jenže jsem netušil, že jim velí Bruno Drenderbaum.“

„Co je nám do něj?“ vybuchla zničehonic Sibyll. „Pánové, kdybyste se laskavě přestali dohadovat a raději pohlédli doleva.“

Namířila reflektor a na okraji svě telného kužele se objevil průvod ml členlivých vytáhlých postav s vejči tými hlavami, šikmo posazenýma zelenýma očima v úzkých škvírkách, připomínajícíma roboty, a nezvykle průhlednou kůží. Leckdy to vypada lo jako by se vzájemně prolínaly a‘ Sibyl! marně hledala rozlišující po hlavní zna Mohlo jich být tak dvě stě a z hloubi jeskyně se drali další Trokanci.

„Jsme pro ně cizinci, vetřelci,“ za šeptala Sibyll.

„Nepovídej,“ odsekl podrážděně Bechner. Vzápětí předstoupil před příchozí a zvedl paži k pozdravu „Vítejte na výsostném území Ligy svobodných Pozemšťanů,“ zvolal.

„To nemůžeš, Gloome,“ vyhrkl Adasta a vypnul okamžitě kameru. „Nejsi oficiální zástupce vlády...“

„Jako občan Ligy mám právo navázat pokojnými prostředky kontakt s do sud neznámými inteligencemi, jakož i navodit atmosféru vzájemné důvěry..

Šéfreportér se zájmem hleděl Tro kancům vstříc. Ti nejpřednější došli téměř k němu a zezadu se na ně tla čili další. Vytvořili kolem Pozemšťá a nů půlkruh. Netvářili se výhrůžně, spíše vypadali jako děti, v nichž se sváří zvědavost s ostychem.

Jeskný se rozlehlo další ohlušující zahřmění. Trokanec, který právě na práhl paže, aby se čtyřprstým rukama dotkl cizincova nezvyklého ob leku, sebou trhl a nasec se mu mocně nadmul.

„Kummerogu,“ zachřčel., „Přišel jsi, abys nás dovedl do nověfb casu...”

„Zdá se, že na tebe čekali,“ posmí val se Adasta. „Stát se to mně, věděl bych co dělat..

Vzápětí zmlkl, když po něm šéfreportér šlehl zlostným pohledem. A proč vlastně ne? pomyslel si náhle. Co mohu ztratit? Nic! Možná Trokan ci opravdu čekají na mě — nebo ales poň na někoho, který ovládá techní ku, jež ční vysoko nad jejich ještě dost primitivní civilizací. Možná jsem schopen jim nabídnout vše, O čem sní. Chtějí mít boha — mají ho mít. Milosrdná lež ještě nikomu neublížila.

Bechnerovo povolání bylo tvrdé a přehnaná etika v něm neměla místo. Platil jen a jen úspěch a šlo o to „se žrat, nebo být sežrán“.

Šéfreportér neomylně vycítil, že se zde děje něco velkého. Tihle do morodci měli svůj důvod, proč se stáhli do podzemí.

Jsou to snad povstalci? Nebo sek táří? To je jedno!

„Již nemusíte déle čekat na Kum meroga,“ řekl Bechner nahlas. „Já..

Vtom ho do boku prudce šťouchla Sibyl!, která dobře tušila co chce říct a zásadně s tím nesouhlasila.

„Jsem zde, abych si s vámi promlu vil,“ zmínil se Bechner. Sotva slyšitelně však dodal: „Do tohohle se ne plet’, holka, tohle je moje záležitost.

×

×

×

Vše pokryla jinovatka. Teplota kles la citelně pod bod mrazu. Ledový, řezavý vítr přihn timerouřkové mraky. V jas u blesků ustavičně křižujících oblohu vypadalo město jako zamrzlý pomník hrající všemožnými odstíny šedi.

Uprostřed kulatého prostranství o průměru čtyř a půl kilometru se zve dala gigantická stavba, složená z tuctu vzájemně se pronikajících koulí. Byla vysoká 1 089 metrů a na úpatí měla průměr 489 metrů. Když se vynořila na povrch, měřila zpočátku pouhých třicet centimetrů.

To se stalo před šedesáti šesti lety a jedním měsícem standardního času, ale na Trokanu uplynulo nepředsta vitelných 250 milionů let — celá věč nost, potřebná k evoluci, jež přinesla-. tomuto holému, opotřebovanému světu inteligentní život. Tento vývoj umožnilo urychlovací pole nad Tro kanem.

Nebylo proto divu, že domorodí Herreacho vzhlíželi k obrovité stavbě jako k chrámu, který zde pro neexistoval.od počátku věků a pře čká navěky.

Vlajková loď komisaře LSP Cistola Khana PAPERMOON vypadala stej ně monstrózně jako chrám. Domo rodcům se zdálo, jako by se na jejich město snesla hvězda. Přitom oné noci stále ještě přesně nevěděli, zda hvěz dy existují, neboť vesmírná teorie nebyla ještě ani zdaleka potvrzena.

Tisíce Herreachů obklopily chrá mové prostranství a stále jich přibý valo.

„Musejí příšerně mrznout;“ prohlá sil Myles Kantor: „Nedovedu říct jak dlouho to vydrží, protože jejich tě lesná teplota rychle klesá.“

Objevovalo se také čím dál tím více kněží. Jejich bílé a fialové kutny vy padaly mezi všelijak dohromady se šitými hábity prostých Herreachů jako barevné puntíky.

Khan zabloudil pohledem ke kor vetám, které setrvávaly nad jedním z předměstí.

„Bechner nás má za pitomce,“ hud roval v rádiu Drenderbaum. „Vylovili jsme z vody automatický vysílač.“

Khan mu neodpověděl. Beztak by neřekl nic, co by Bruno nevěděl. Pod le něj znamenali lidé z médií pro 13. století učiněnou morovou ránu. Ni kdy se nedaly předvídat jejich ztřeš těné nestoudné akce a jejich zpravo dajství často mířilo hluboko pod pás.

„Ó, Kummerogu...,“ spustili Her reachové monotónní zpěv. „0, Kum merogu, sestup k nám!“

„Začínají být netrpěliví,“ řekl ve doucí výzkumník na PAPERMOONU a mnich streppenské církve Thooker. „Ale štít D pět vykazuje nezměněné parametry.“

„Tenhle bůh Kummerog tedy zapo mněl na svůj lid?“

„Je to nejméně pravděpodobná možnost,“ prohlásil Kantor suše. „Spíš mu nějaké protivné okolnosti brání v tom, aby se zjevil.“

Thooker, hrdý na to, že má Í rok oslavit sté narozeniny, jen polir davě sykl.

„Považoval bys za protivné okolnosti smrt?“

„Pro tuto domněnku chybí jakýkoli důkaz.“

„Můžeme se o tom přesvědčit na vlastní oči.“

„Na vlastní oči•se můžeme přesvědčit i o tom, že Slunce obíhá kolem Země,“ namítl Kantor jedovatě.

„Všechno je to otázka toho, odkud se na to díváme,“ odpověděl pohotově mnich.

Tažné paprsky právě vypnuly mobilní měřicí stanice a roboti začali nastavovat přístroje.

Chrátová brána, 19 metrů vysoký a 17 metrů široký obdél ník u základny, byla otevřená. Za ní zela asi padesátimetrová chodba, o níž nikdo nevěděl, kam vede. Vycházelo z ní oslnivé světlo a při optickém zvětšení bylo možno rozeznat slabé, jiskře ní — vedlejší účinek paratronové-ho pole v rozsahu viditelného světla.

Otevřely se další nákladní komory PAPERMOQNU a Thooker nastavil drahocenný přístroj do předem určených poloh.

Komisař LSP prudce mávl rukou a zarazil další Kantorův argument pro spolupráci s Nesmrtelnými, kteří se zcela nečekaně vrátili do Galaxie.

„Anislovo, Mylesi! Nezapomněl jsem na Perryho Rhodana, a bude-li třeba, dám mu šanci. Ale ne tady a ne dnes! Á už o tom nechci nic slyšet!“

Vtom nebe explodovalo a nad měs tem se rozzářily mohutné klikaté vý boje. Ozvalo se mnohonásobné hřmění. Ohnivé jazyky olízly vrchol chrámu a sjely dolů po písčové zbar vené slupce Všude byly vidět roje

jisker, než po několika stech metrech zhasly.

Začalo sněžit. Vlastně dolů padala pouze zvířená jinovatka. Tento jev se odehrál na Trokanu vlastně poprvé, a Herreachové užasle zmlkli.

„Několik domorodců se blíží k chrámu,“ uslyšel Khan v přílbovém reproduktoru. „Jsou to výhradně ti, kteří mají na sobě kutny. Kráčejí cílevědomě k bráně.“

„Zadržte je štítem! Promluvím si s nimi.“

Bylo zřejmé, že kutnáci patří k horní vrstvě domorodců, nebo že jde možná dokonce o kněžskou kastu. Khan aktivoval gravopak svého SERUNU. Za několik okamžiků dorazil k vrtací hlavě, následován oběma vědci.

Dva roboti se postavili Herreachům do cesty. Všichni byli v bílém, jen jeden z nich měl žlutou kutnu.

„Čeká vás smrt,“ zaslechl Cistolo Khan jednoho z robotů. „Chrám ob klopouje neviditelný štít.“

Herreachům to vlastně muselo být jasné, protože poblíž brány ležely děsivě znetvořené mrtvoly těch, kteří se jen letmo dotkli energetického pole. Kutnáci se jako na dálku řízené mechanické loutky pokusili vyhnout robotům. Marně.

„Nebraňte clerům v jejich povinnostech!“ zazněl ostrý agresivní hlas, zvyklý rozkazovat.

Cistolo Khan se otočil na nositele žlutého roucha. „Když se Herreachové přiblíží k bráně, zemřou stejně jako ti před nimi,“ řekl varovně.

„Všechn život povstal z prachu a znovu se v prach obrátí. Rodíme se abychom zemřeli, takový je zákon života.“

Filozof, ale jeden z těch nebezpečných, pomyslel si Khan a už už měl na jazyku peprnou odpověď, jenže vzápětí ji spolkl. Cizí národy měly své zákony a to, co se lidem zdálo nepřijatelné, mohlo pro ně být mírou vše ho.

„Bránu vedoucí ke Kummerogovi neotevřeš, když zbytečně obětuješ život,“ prohlásil opatrně.

Jeho protějšek měřil pouhé dva metry, ale obličej měl skoro nevlídný, zachmuřený. Jeho malý nosec mu propůjčoval podle lidských měřítek přísný výraz.

„Není zbytečného nic, co slouží Kummerogovu zjevení,“ ozvalo se pronikavě z Khanova translátoru. „Nejsi z tohoto světa, a měl bys raději mlčet, když nevíš nic o bohu Kummerogovi.“

„Vím, že chrám stál na tomto místě již v době, kdy se ještě měnil svět a Herreachové se teprve začali vyvíjet v tvory, jakými jsou dnes,“ namítl komisař Ligy.

Kněz ve žluté kutně se na Khana pronikavě zahleděl a jeho nosec sebou začal neklidně poškubávat.

„To jsou pouze jen ne velkohubá slova, cizinče, a měl by sis je raději nechat pro sebe. Naši učenci vyčetli ze stop naší vzdálené minulosti, že my, Herreachové, jsme vznikli z druhu býložravců, které kdysi nemilosrdně lovili dravci. Našli klid teprve když se usadili poblíž chrámu a postavili si zde svá obydlí, neboť gnostové se chrámu vyhýbali báli se hlasů znějících v jeho okolí.“ „Hlasů?“ vyhrkl Cistolo Khan a let svým pohledem do strany se přesvědčil, zda roboti nadále brání kutnáků dojit k otevřené bráně.

„Již bůh Kummerog, jenž čeká v chrámu na to, až jej vysvobodí Herreachové, mluvil k mým předkům v naší řeči — stejně jako ty dnes hovoříš se mnou.“

„Až otevře se brána a rozevřou se nebesa, zjeví se jedna světlá polovina a druhá tmavá, pak projde bůh Kummerog bránou k Herreachům,“ řekl Cistolo Khan.

Reprodukoval tak pouze do něko lika slov zhutnělý smysl toho, co mu před chvílí sdělil Herreach jménem Godar. Ten však vzápětí zmizel v davu a možná se uchýlil do jednoho z domů, aby tolik nemrzl.

„Mluvil Kummcrog také o tom, že Herreachové musejí nesmyslně obětovat své životy, aby ho vysvo bodili z chrámu?“ zeptal se komisař LSP. , mých vědomostí to ne řekl.“

„Bídny rouhači!“ vykřikl žlutooděnc a vrhl se vpřed ke Khanovi. Narazil však na neviditelnou stěnu podobnou té, která bránila v přístupu do chrámu a kterou vytvářel pikosyn SERUNU. Zděšeně ucouvl a v hrudníku mu prudce pulzovala tělní tekutina.

„Kdo jsi?“ vyhrkl; „Á jak jsi to udělal?“

„Mé jméno je Cistoio Khan a přicházím jako z světa, který leží nejbližší Trokanu.“

„Trokanu?“

„Tak říkáme vašemu světu. A pokud tě to zajímá, jsem stejně starý jako chrám.“

„To není možné! Ty by znamenalo, že jsi starší než náš národ.“

„Narodil jsem se v době, kdy na Trokanu ještě nebyla atmosféra, kdy zde bakterie teprve pomalu rozkládaly po vrchové kamení, obsahující kyslík.“

„To je bohapusté rouhání!“

„Přeješ-li si, ukážu ti snímky tohoto světa, když na něm ještě nebyl život. Můžeš na nich sledovat vývoj až do dnešního dne,“ nabídl knězi Khan.

Sněžení zhoustlo a Herreachové považovali tento jev většinou za dílo satanovo.

V té chvíli kutňák na okamžik sňal kápi a ukázalo se, že je to žena.

„Jsem Presto Go,“ prohlásila náhle nevzrušeně. „Jsem Kummerogova Nejvyšší zvěstovatelka. Dokázal bys otevřít chrám našemu bohu, Cistolo Khane?“

„Dnes ne, ale mí lidé to zvládnou v příštích dnech.“

„Co to znamená v příštích dnech?“

Komisař Presto Go vysvětlil, co obnáší pojem den — že je to světlá a tmavá polovina nebe a že jejich střídání je způsobeno otáčením tohoto světa.

Nejvyšší zvěstovatelka pochopila okamžitě a ihned se zeptala: „Jsou ony nepatrné světelné tečky na noční obloze slunce, kolem nichž se točí jiné světy?“

„Ano, ale několik málo těchto světů se podobá Trokanu.“

„Zřejmě je toho ještě mnoho, co my Herreachové nevíme. Musíš mi to všechno, povědět, Cistolo Khane.“

Komisař k ní napřáhl ruku. Presto Go se váhavě sklonila a noscem mu očichala prsty. Zůstávala na nich třpytivá stopa Měnu.

„Proč přede mnou skrýváš svou kůži?“ zeptala se ho. „To nám nedůvěřuješ?“

„Jistěže ano. Oblek mě ale chrání před zdejší řídkou atmosférou. Jinak bych nemohl dýchat a zahynul bych trýznivou smrtí.“

‘ „A já bych zemřela zase na tvém světě?“ ‘

„Ne. Jen bys byla opojená, protože Ů nás vzduch obsahuje více kyslíku.“

V té chvíli vyštekla Nejvyšší zvěstovatelka nějaký rozkaz a jak komisař Ligy, tak roboti zareagovali příliš pozdě. Nezabránili dvěma clerům, aby doběhli k chrámové stěně a vzápětí vstoupili do otevřené brány... Jejich těla v bílých kutnách vzplála neskutečným jasnem a rozplynula se.

„Poslala jsi je na smrt,“ sykl zlostně Cistolo Khan.

„Proč se tak rozčiluješ?“ vyhrkla Presto Go nechápavě. „To je pro vás smrt tak hrozná?“

„Život je pro nás nejceněnější statek.“ ‘

„Ceníte si ho víc než Kummerogova zjevení?“

„My máme jiného boha. Ten nás učí vážit si života a chránit ho.“

„Bez tak by dříve nebo později zemřeli,“ namítla Nejvyšší zvěstovatelka chladně. „Nemá cenu již o tom mluvit. Musíme otevřít bránu ke Kummerogovi.“

×

×

×

Obrazovka SERUNU se rozzářila a ukázala Bruno Drenderbaumovi stopu dvou termických výstřelů. Stěna domu se celá rozžehnula, jak se horko zažíralo do kamení. Druhá stopa byla jen několik metrů dlouhá a končila náhle ve vzduchu.

„To není možné,“ vyhrkl Tjeres Bröderboem, který opustil korvetu hned za Drenderbauniem.

„Žádný termický výstřel se přece nerozplyne v nicotě, alespoň ne na tak krátkou vzdálenost.“

„Bechner tedy střílel cíleně a zasáhl,“ ozval se Aguila.

„A kde je mrtvola?“ zeptal se Bröderboem podrážděně.

„Možná šéfreportér domorodce ne zabil, třeba mu utekl.“

„Pak by se ale jeho termická stopa objevila stejně jako zasažená stěna domu.“

Zakrátko nebylo vidět vůbec nic. Bruno Drenderbaum si uvědomil, že Bechner a jeho dva pomocníci se vydali na cestu bez uzavřených kosmických obleků, či dokonce SERU-

• NÚ. Nejspíš si připjali masky s dýchacím kompresorem a proti chladu se chránili termokombinézami. Kdy by neměli izolační obleky, museli by za sebou zanechávat zjevné tepelné stopy.

Sněhové vločky se hnaly přes řeku a bílily průčelí domů. Zatím ještě tály, ale na zábradlích se již tvořil tenký bílý povlak.

„Nemusíte se bát,“ řekl Drenderbaum prostřednictvím vnějšího reproduktoru SERUNU domorodcům. „To, co padá z nebe, je voda ve zmrzlém stavu. Říkáme tomu sněh.“

Skoro nikdo ho však neposlouchal, všichni Herreachové se kachním krokem uchýlili do domů. Jen několik málo jich zůstalo a zvědavě pozorovali cizince.

„Reportéři pronikli tamhle,“ řekl Bröderboem a ukázal na dům s poškozenou fasádou. Drenderbaum využil beze zbytku veškerých možností SERUNU. Propátral pobořenou zeď a hned se mu objevily příslušné hodno ty. Její struktura se zdála odolná vůči tlaku a tahu a spojovací směs na minerální bázi byla rovněž velmi tvrdá.

V prachu z rozdrčených cihel byly vidět otisky holých nohou se čtyřmi dlouhými, poměrně daleko od sebe posazenými prsty. A také byly větší než lidské.

Že by nějaký Herreach?

„Odpověď si necháme na později,“ povzdechl si Drenderbaum, když vycítil vzrůstající neklid svých průvodců.

Bylo zjevné, že reportéři mohou napáchat obrovské škody. Asistent komisaře Ligy aktivoval všechny potřebné vysílací frekvence při minimálním výkonu. Jeho volání bylo možno přijímat pouze v okruhu ně kolika málo kilometrů.

„Vzdej se, Gloome Bechnere! Útěk jen zhoršuje tvou situaci. Mluví k tobě Bruno Drenderbaum. Pokud sis zachoval alespoň jiskřičku lidskosti, uvaž následky svého jednání. Dvě společenství sousedící ve vesmíru spo lu chtějí žít v míru. Nezkaž jim tuhle šanci, Gloome! Pokud to uděláš, budu tě štvát až na konec vesmíru.“

Žádná odpověď. Drenderbaum ji ani nečekal. Byl však pevně přesvěd čen o tom, že reportéři jeho zprávu zachytili.

Náhle se zarazil, když před sebou spatřil vnitřní dvůr, kudy podle mě ření prošli reportéři a kde se tísnilo asi padesát domorodců.

„Studna, vyhrkl Aguila. „Bezpochyby jsou tam dole.“

Herreachové jim však bránili v pří stupu ke studni. Byli zmateni a ne chápali, co se děje s jejich světem. Nahrnulo se na ně v posledních chví lích příliš mnoho neznámých událos tí. Potřebovali oddech, aby se s nimi vnitřně vypořádali.

„Jsme přátelé,“ řekl Brono Drenderbaum. Reakce domorodců ho přesvědčila o tom, že mu rozuměli. Ale to bylo také všechno. Zjevně je to ne zajímavé. Bylo mu jasné, že potrvá dlouho, než prolomí zeď nedůvěřivosti, kterou kolem sebe vybudoli „Ztratíme Bechnera, když nás domorodci rychle nepochopí,“ varoval ho Bröderboem.

„Nemůže se přece rozplynout ve vzduchu,“ odpověděl asistent komisaře LSP. „A navíc bude chtít odvysílat nový materiál. Nemůže přece ne chat v klidu miliardy tvorů ve Sluneční soustavě, když je tak navnadil. Je pod tlakem, a jakmile začne vysílat...“

tak je dostaneme,“ doplnil ho Tomas Aguila.

Marně se pokoušeli zapříst s domorodci hovor. Skoro vůbec nereagovali. Vypadali jako bezduché loutky, které čekají jen na to, až je někdo přenese jinam.

„To vám tak málo záleží na osudu tohoto světa?“

„Brána chrámu byla vyražena, nebe nad Moondem se rozštěpilo na svět lou a tmavou polovinu. Kummerog nás vede vstříc zářivé budoucnosti.“

„Kummerog vám nepomůže, když nebudete ochotni pomoci si sami.“

Nechápali ho. Jejich život, sny, zkrátka všechno bylo založeno od nepaměti na víře, že bůh Kummerog přijde ke svým dítkám. Považovali za nejbohapustější rouhání třeba jen pomyšlení, že by snad zemřel nebo zmizel. Bůh byl prostě nesmrtelný — zůstával neměnný stejně jako chrám.

Ještě do včerejška existoval pouze svět Herreachů, konečný, uzavřený systém. Kam by tedy mohl Kummerog odejít?

Bruno Drenderbaum stál celé minuty bez hnutí stejně jako domorodci a se zavřenýma očima se oddával svým pocitům. Došel k poznání, že Herreachům chybí osobnost. Nebo že by byli svým způsobem možná šťastnější, než kdy byli lidé?

„Co je s tebou, Bruno?“ zeptal se ho stísněně Bröderboem „Působí to na tebe?“

„Všechno je v pořádku,“ odsekl. Ni kdo kromě Cistola Khana n o jeho empatických vlohách a nechtěl, aby se o nich dozvěděli další. Jeho podřízení považovali jeho podivné chování za normální a přecházeli je krčením ramen.

Tok jeho myšlenek přerušila Sibyll. Nechala ho pouze v přesvědčení, že je Kummerogův prorok, průkopník. Ta ženská sentimentalita — jen niko mu neublížit, všechno zaonačit a ne jít k jádru věci!

„Měla ses dát na galaktickou poli tik, a ne se plést do médií. Život nepíše jen historky na dobré usnutí,“ pokáral ji zachmuřeně.

„Lhaním si přece nikdo přátele ne udělá,“ zasmála se pronikavě Sibyll.

Přátele!

Zase ta sentimentalita. Platí přece jen a jen úspěch a sledovanost. A je jedno, jakými prostředky se toho do sáhne.

Bechner se namáhavě zvedl a za vrávoral. Sibyll si zřejmě umanula, že

ho bude mučit. „Vzpomínám si, že jsi ještě včera vášnivě hájil pravdu,“ popíchla ho. „Byl jsi to ty, kdo utulal zprávu o Rhodanovi a mluvil věrohodně o emocích, které by to vyvolalo..“

„Zatraceně, holka, vždyť z něčeho musíme žít,“ zafrkal rozmrzele Gbom Bechner. „A nepřikrášlená pravda se k tornu zrovna nehodí.“

„Chápu. Jen je mi líto Herreachů.“ Slavnostní atmosféra. Domorodci projevíli radost nad tím, že se chrámová brána otevřela a nebe bylo střídavě světlé a tmavé, třebaže je to vlastně děsilo. Nicméně na to čekali celý život. A on, Gloom Bechner, si přisvojil jejich myšlenky a slíbil Jim Kummeiogův příchod. Ne dnes ani zítra, ale tak za šest sedm dní. Do té doby nasbírá dost materiálu, opustí Trokan a nějak se ze všeho vykroutí.

„Kolik je?“ zeptal se. Necítil se dobře po červech upražených na anýzu a vanilce. Přejedl se jich, a jako by mu ožili v žaludku.

„Máme čtrnáctého října, krátce po deváté hodině standardního času,“ řekla Sibyll Nordenová.

„Musíme vysílat!“ vyhrkl zděšeně Bechner. A to hned!“

Místnost, čtverec o deseti krocích, ozařovalo sporé světlo. Kromě primitivních slavníků zde nebylo nic — a k čemu také? Herreachové až na pra podivné hábity připomínající kutny neznali žádné jiné oblečení, a proto vlastně ani nepotřebovali tak kulturní, smysluplné věci jako šatní skříň a věšáky.

Bechnera ovšem zajímali. Ani ne tak pro svá průsvitná těla prostá ochlu pení, nýbrž kvůli tornu, že se jejich civilizace vyvinula v urychleném tempu. Byli prostě nepřírození. V podstatě připomínali děti, které byly nuceny žít mezi Holými stěnami a náhle poznaly, že existuje i cosi mimo ne.

Herreachové šéfreportéra ani Sibyll nebo Mirka nijak nespojovali astronauty z PAPERMOONU, protože jejich masky jim připomínaly jejich vlastní přirozeně narostlé nosce.

V té chvíli se objevil Rohan Gom. Podle vlastních slov byl jedním z vůdců svobodně dýchajících Herreachů — ať již toto označení znamená lo cokoli.

„Gen Triokod brzy dorazí do Mo ondu,“ řekl.

Trokanská metropole čítala více než milion obyvatel, ostatní města byla jen zpola tak velká. Zbytek Herreachů, kterých bylo dohromady 145 milionů, žil na rozsáhlých stepích.

„Byly provedeny všechny přípravy?“ zeptal se Gloom Bechner Goma a vyzval ho, aby mu našel rychlý dopravní prostředek. Bylo zapotřebí vyvézt z města šedou krabičku, která měla podle „prorokových“ slov pomoci přivolat Kummeroga.

„Bude ti k službám jeden z nejspolehlivějších svobodně dýchajících,“ prohlásil Gom.

Bechner potřeboval necelou hodinu, aby sestavil spolu se Sibyll a Mirkem další spot. Bohužel si musel odpustit kousavý komentář, který měl na jazyku, protože nechtěl přlíš pro

vokovat komisaře Ligy. Kdo sedí za skleněným průčelím, neměl by házet kamení na kolemjdoucí tak znělo v obměněné podobě jedno z prastarých pozemských přísloví.

Začátek přenosu stanovili přesně na šestnáct hodin standardního času. Ať již bude Herreach s vysílačem kdekoli, žádný Bruno Drenderbaum ne zabrání vyslání zprávy.

×

×

×

Pro Cistola Khana mělo slovo spánek pražvláštní příchut'. Jako komisař LSP byl ve službě čtyřiaadvacet hodin den ně a mohl na prstech spočítat chvíle, které měl pro sebe. T mu bylo dopřáno pět minut. S rukama založe nýma nad hlavou se vznášel ve sti mulačním antigravitačním poli. Vy toužený klid se však nedostavoval. Nezabraly dokonce ani uspávající sférické zvuky.

Na chrámovém prostranství byla postavena rozsáhlá aparatura a zakrát ko mělo začít měření ochranného pole.

Myles Kantor se vrátil transmitterem do Mimasu. Kallia Nedrunová, jeho žena, ležela již sedmdesát šest let v komatu a Myles využíval každou minutu, aby mohl být u ní a sledovat případné zlepšení jejího stavu. Ten se však neměnil.

Co je člověk bez naděje? pomyslel si komisař LSP hořce.

„Bohužel tě musím vyrušit z odpočinku, Cistolo,“ ohlásil se servo tiše. „Žádají tě na hyperfrekvenci.“

Khan se už už chtěl rozčilit, když si uvědomil, že nezakázal, aby ho někdo rušil.

„Stupeň naléhavosti?“ zeptal se. Oči měl zavřené a viděl před sebou obraz obrovité vrtací hlavy. Mož ná by měl přeskočit její stín a...

„Bez priority,“ zašeptal servo „Nic méně zpráva je zakódovaná v TLD.“

Výjimečně si vezmu trankvilizér, pomyslel si komisař. „Předejte mi ji!“ přikázal. TLD to znamenald', že ho chceinformovat Gia de Moleonová. Ještě než přistáli na Trokanu ji požádal, aby prověřila všechny zdroje a získala informace o GILGAMEŠI.

Nablízku se vytvořil hologram. Gia byla milá postarší dátna. Bylo jí sto třicet let. Vlasy již měla prošedivělé a záda lehce nahrbená. Lékařská věda by jí zcela jistě pomohla, ale Gia byla neobyčejně konzervativní. to i ve volbě oblečení. Decentní šedý kostým na ní Cistolo Khan vídal již několik desetiletí.

Nikoho, kdo ji viděl poprvé, by ne napadlo, že disponuje neomezeně celou armádou agentů a patří tak k nejmocnějším osobám v Lize svobodných Pozemšťanů. Přestože se odpovídala pouze Spojeneckémrj parlamentu a První Pozemšťance, nejčastěji oslovovala komisaře LSP. Měli nejen hodně společného, ale také skvěle spolupracovali.

Nesmírně ji trápilo, že se doposud nepodařilo sehnat informace o Perrym Rhodanovi a projektu Camelot. Ať šéfka zpravodajské služby Ligy svobodných Pozemšťanů zkoušela všechno možné, pokaždé narazila na žulovou stěnu.

„Haló, Cistolo. Vypadáš pěkně pře padle,“ spustila Gía.

Komisař Ligy se ušklíbl a řekl:

„Doufám, že mi nevoláš jen proto, abys mi řekla tohle.“

„Přirozeně že ne.“

„Díky. Tak co jsi vypátrala?“

„Lod' ve tvaru pentagondodekaedru dosud nebyla zaměřena. V celé Mléčné dráze není k dispozici je diný doklad o existenci takové lodě.“

„To je vskutku uklidňující,“ zafrkal Cistolo Khan. Posadil se na antigravitačním lehátku a udeřil pěstí do dlaně levé ruky. „Podle toho se na dráze Pluta vyskytuje přízrak o průměru dva a půl kilometru.“

„Zeptal ses mě, Cisi, a já ti poctivě odpověděla.“

„Dobrá, Gio. Každopádně ti děkuji.“

„Je tu jeden záchytný bod.“

„Nenapínej mě!“ Khan hleděl na ženu jako had hypnotizující králíka.

„Krystalové impérium — nebo alespoň jeho část — mělo minimálně jednu problémy s určitou kosmickou lodí. Zdá se, že u některých Arkonidanů vyvolalo setkání s ní jisté trauma.“

„Byl to GILGAMESH?“

„Spíš jedna jeho část. Patrně s pětiúhelníkovou základnou o délce asi jeden kilometr. Nechala jsem zhotovit reliéfní snímky, Cisi. Dvanáct takových lodí tvoří ve volném spojení pentagondodekaedr. Sice s mezera mi a nerovnostmi, ale přece jen.“

Khan uznale pískl a řekl: „Možná tedy jde o prototyp nebo vývojový předstupeň GILGAMESH?“

„Nebo spolu obě pozorování nijak nesouvisí. Nemáme šanci dostat se k přesným datům.“

„Možné to je,“ přemítal nahlas Khan. „Promluvím si o tom s Rhodanem.“

„A ještě něco,“ prohlásila Gia de Moleonová. „V roce 1251 NGL, tedy jedenáct let po zmizení nositelů buněčných aktivátorů, se ztratil jistý nadějný mladý vědec, patrně v náborové kanceláři na Olympu. Jeho jméno by ti mělo připadat povědomé— Attaca Meganon.“

„Krucinál!“ vyhrkl komisař. „To je opravdu překvapení. Ten chlapík by mohl mít něco společného s Meganonovou vlnou, o které se zmiňoval Rhodan.“

Právě proto ti to říkám, Cisi. Jaký je Trokan?“

„Je to mizerná náhražka Marsu, na kterém ses narodila. O nic nepřichází zíš, když tu nejsi.“

V ženiných očích se objevil záblesk smutku. „Chtěla jsem to jen slyšet,“ řekla.

Khan mlčky přikývl a pak přerušil spojení. „Servo, přepínej mi jen volání prvního stupně naléhavosti!“

Znovu ulehl a zavřel oči. Klid, po kterém toužil, však stále nepřichází. V duchu viděl, jak z hyperprostoru vylétá celá flotila lodí podobných GILGAMESH a bez varování zahajuje palbu, která mění strukturu celého známého vesmíru. Naštěstí to byla jen vidina.

×

×

×

Podzemím se rozléhalo vytrvalé hlu boky bručení.

„Komorní a,“ poznamenala Sibyll jakoby mimochodem. „Velký herreašský slavnostní sbor začíná zkoušet.“

Mirco Adasta na ni pochybovačně pohlédl. „To, není žádná legrace,“ řekl. „Považuji za nebezpečné všech no, co Herreachové dělají.“

Do podzemní prostory se vešlo až tisíc domorodců. Jeden táhlý tón se postupně rozšířil v nosnou melodii. Bechner měl pocit, jako by cosi uklidňujícího obestřelo jeho duši. Zpomalil krok, pak se zastavil a naslouchal.

Herreachové se rozezpívali z plných plic a jemu se zpomalil dech. Tělo se mu chvělo jako rozeznělá struna. ,

„Modlí se,“ zašeptala Sibyll Norde nová vedle něj‘.

Hlasy byly čím dál horlivější, Herreachové vzývali svého boha. Stáli těsně vedle sebe a pohybovali se do rytmu. V pozadí se převalovala jakási mlha, z níž se formovala obrovitá postava.

„Už je tu zase!“ vyhrkla Sibyll! až příliš nahlas.

Zpěv náhle utichl a postava se rozplynula. Herreachové upřeně hleděli k místu, kde ještě před chvílí byla; Několik se jich pomalu otočilo.

Sibyll! se zkroušeně pousmála a za mumlala: „Promiňte, nechtěla jsem narušit vaši modlitbu.“

Měla pocit, jako kdyby mluvila do zdi. Herreachové hleděli opovřlivě skrze ni a vzápětí se pustili znovu do zpěvu.

Reportérka sebou trhla, když ucítila dotek na rameni. Otočila se a spatřila za sebou Robana Goma. Poznala ho podle mléčných skvrn na kůži, zřejmě pigmentového původu. Ještě nikdy předtím nestála tak blízko němu jakému Herreachovi. Musela se za klonit, aby si ho prohlédla celého. Jeho nitro rytmicky pulzovalo. Váha vě pozvedla paže a položila dlaně na holou neochlupenou hrud'. Sama nevěděla proč. Možná ze zvědavosti, možná proto, že ji přitahovala Gomo va cizorodost.

Na čele cítila jeho dech. Nosec se mu nadmul, opatrně odstrčil Sibyll Stranou a přistoupil k Adastovi.

„Hej,“ zvolal kameraman překva peně. „Ty nejsi úplně průhledný, ty...“

Roban Gomo mu sebral záznamový přístroj.

„Dej to sem!“ křikl na něj. „Po tom ti nic není!“

Herreach nerozhodně obrátil ka meru v prstech a hleděl do objektivu. V záznamu musel být vidět každý jeho pár. Mirco Adasta si vzpomněl na několik miliard diváků. Když šikovně sestřihá tyhle detaily, určitě se mu povede mnohé z nich šokem vyvést z blahobytné samolibosti.

Každý si bude moct vybrat. Jedněm

— možná menšině - bude obličeje věštit mír. Velká lebka značí inteligenci a duchovní potenciál. Průhledná kůže svědčí o otevřenosti. Kdo nezná obličej, nemá, co skrývat a zachovává si svou přirozenost.

Jiní zase uvidí především šikmo posazené oči a úzká ústa, a budou to považovat za výraz záludnosti. Pro ně budou Herreachové stejně falešní jako jejich rodná planeta a celý vývoj. Všechno se pokazilo ve chvíli, kdy byl starý dobrý Mars vyměněn za Trokan.

Mars‘ býval římským bohem války. Trokan — jaký vhodný symbol se mu dal přiblížit? Třeba bůh apokalypsy?

„Gen Triokod dorazí do Moondy až zítra,“ řekl Herreach ..., Zpozdl se, protože musel zvolit jinou cestu. Ne vždy je nejlepší ta nejkratší.“

Gen Triokod byl vůdcem svobodně dýchajících — Herreach, který jed noho dne vykoná velký čin. Alespoň to o něm, tvrdili jeho příznivci. Další informace však z Goma nevytáhli.

„Jsi-li, skutečně Kummerogův pro rok, vzdá ti Gen Triokod poctu, jaká ti náleží,“ řekl.

Rohan Gom byl alespoň upřímný, nicméně ‘v průběhu večera maně srovnával Glooma Bechnera s cizinci, kteří mluvili na chrámovém prostranství s Presto Go.

„Zítřa?“ zeptal se ho šéfreportér opa trně. Ne bez důvodu. Herreachové ještě donedávna neznali den ani noc, a dokonce ani nedokázali zjistit, že se jejich planeta otáčí.

„Tmavá polovina nebe následuje po světlé,“ uvažoval nahlas Roban Gom. „Po ní přichází zase světlo, kterému vy říkáte den. Tehdy dorazí Gen Tri okod do Moondy. Presto Go mu v tom bude chtít určitě zabránit.“

„Proč?“ zeptal se Gloom Bechner, ale Herreach mu neodpověděl.

×

×

×

Rovina za Taumondem stála v pla menech. Alespoň to tak Taku Takka rovi připadalo. Na úzkém proužku oblohy těsně nad horizontem plála oslnivá zář a zajlavovala krajinu do sud neznámou hrou světla a stínu. Takkar věděl, že kotouč je vlastně koule, jakási gigantická pec, nesmírně vzdálená od světa.

Kdo z Herreachů pohlédl bez ochrany k obloze, oslepl. Jen v Moondy byly stovky takto postižených. Jiným se zase za krutých bolestí sloupávala kůže z masa.

Mhohé se změnilo.

Tak Takkar vyhlížel do pláně. Ra chotící, dýmající a páchnoucí příšera uháněla na západ. Mastné saze vlé távaly oknem do kupé a dopadaly na prázdné lavice.

Takkar byl ve vagonu téměř sám.

Na protějším konci seděli dva rolníci a zírali rovněž clo krajiny, která jim dnes připadala cizí a neskutečná. Nemluvili. A co by vlastně také měli říkat?

Herreachové upínali veškeré své naděje ke Kummerogovi. Možná prá vě v této vteřině opouští chrám. Bylo to neuvěřitelné. Nespočetné generace toužily po jeho příchodu, ale jejich sny se nenaplnily. Herreachové mluvili jen o tom, že nadejde chvíle, kdy se rozevřou nebesa a zjeví se jed na světlá a jedna tmavá polovina.

Takkar roztržitě hladil šedou krabičku, kterou měl v klíně. Rohan Gom mu řekl, že tahle kovově se lesknoucí věčička pomůže přivolat Kummeroga - který ze záhadných důvodů neprošel chrámovou bránou, jakmile se otevřela.

Možná ještě nedozrál čas, pomyslel si Herreach. Nebo Kummeroga děsí cizinci, kteří o sobě prohlašují, že jsou přátelé a sousedé, a kteří přistáli na chrámovém prostranství s obrovskou koulí, již říkají kosmická loď. Stejně jako vylekali a znejistili Herreachy.

Do té doby byl svět vším, co existovalo, Stvořením. A nyní je všechno jinak. Zřejmě mají pravdu ti, kteří již

- dobu tvrdí, že svět je pouze jeden z mnoha, že je pouhým zrnkem na lopatě plné písku.

Podobné myšlenky zaváněly Takkarovi kacířstvím, a tak se začal modlit. Jeho mumlání se mísilo s rachocením vlaku přejíždějícího po mostě přes Taumond. Hladina řeky se o divně blyštěla a Takkar si musel za krýt oči rukama.

Konečně se objevila rozlehlá pole. Vysoké thunamy se skláněly těžce k zemi, až měl svobodně dýchající Herreach strach, že se co chvíli zlo mí. Ještě nikdy předtím nebyl vzduch zvířený jako nyní. Vítr odnášel mra ky pylu k vzdáleným horám.

Takkar slyšel rolníky, jak se baví o tom, že sklizeň bude ubohá. Když se pyl neudrží delší dobu nad thunamo vými keři, nedojde k oplodnění.

Monotónní rachtání vlaku po kole jích Trakkara uspalo. Trhl sebou, tepr ve když ucítil na kolenou a na steh nech prudké sluneční světlo. Kůže mu zrudla a naskákaly mu na ní puchýřky. Bolest byla takřka nesnesitelná, Takkar měl pocit, jako by mu někdo zabodával do těla tucty rozžhavaných jehel.

Slunce se zakrátko ztratilo, protože vlak odbočil k jihu. Obloha v dáli byla temná a převalovaly se na ní dešťové mraky.

„Neuvěřitelné!“ zamumlal Takkar. Na jihu již několik sklizní téměř nepršelo a rolníci museli zavlažovat pole složitým systémem trubek, na pájeným z hlubokých studní.

Takkar objel oběma rukama po hra ně krabičky. Byla zhotovená z leh kého nezníitelného materiálu a jako by vznikla z jednoho kusu.

Stejně jako chrám... Možná do ní ani nelze rýpnout nožem.

Vzápětí spatřil v dálce protijedoucí

vlak. Pomalu supěl krajinou a táhla se za ním černá kouřová stopa. Na počítal osm nebo devět vagonů mís to obvyklých tří a všechny byly bez nadějně přečpané. Herreachové stáli i na střechách a viseli na oknech, ně kteří si našli místo dokonce i na ná razníku lokomotivy. Jiní stáli na ten dru a házeli si mezi sebou braadový uhel, který vzápětí končil v ohnivém jícnu kotle.

Poutníky do Moondu doprovázelo několik připomínatelů. Jejich fialové kutny svítily z davu. A byla vidět i bílá roucha clerů. Za několik dní se počet obyvatel ve městě nejspíš zdvojnásobí.

Nejvyšší zvěstovatelka Presto Go telegraficky obeslala nej schopnější Kummerogovy učedníky a povolala je ze všech koutů země do hlavní ho města. Společně měli stvořit nejsilnějšího obra Šimbau všech dob, aby bylo možné strhnout poslední překážku, která brání Kummerogovi vejít do světa.

Presto Go byla již stará, měla za sebou tři čtvrtiny života a začínala fyzicky chřadnout. Měla však svou hlavu a ani ji nenapadlo spolupracovat se svobodně dýchajícími.

Jen Šimbau mohl přivést Kummeroga na svět a jen učedníci měli právo stvořit Šimbau. O tom byla Presto Go pevně přesvědčena. Nikdy ne skrývala své opovržení vůči Genu Triokodovi a jeho svobodně dýchajícím.

Takkar svíral v prstech podivnou krabičku a zakrátko v nich ucítil ne vysvětlitelné teplo, vyzařující z ne známého materiálu.

„Doprav krabičku co nejdál od Moondu,“ přikázal mu předtím Roban Gom, „a pak se rychle vrať.“

Nastal nyní ten správný okamžik? blesko Takkarovi hlavou, když se protijedoucí vlak přiblížil natolik, že již rozeznával jednotlivé obličejce cestujících. Do Moondu putovali starci i docela malé děti. Někteří se připoutali k střechách vagonů thunamový m provazy, jiní...

Když se vlaky míjely, několik Herreachů se neudrželo na střeše. Spadli na koleje a byli nemilosrdně přejeti. Zrodili se z prachu světa a nyní se jím opět stávali — takový byl kolo běh od nepaměti a nikdo si nelámal hlavu tím, proč tomu tak je.

Dvě, stříbrné intarzie na krabičce se náhle rozžehnuly a Takkar se druhým pohledem přesvědčí, že ho neklame zrak. Spletité vzory vyzařovaly po divné světlo, připomínající kalné šero v dobách, kdy nebe ještě nebylo rozděleno na dvě poloviny.

Vlak začal brzdit, ale bez obvyklé ho skřípění kol a šhubání, takže si toho Takkar zpočátku ani nevšiml. Souprava se jen jemně zhoupala těsně předtím, než se zastavila úplně,

Slunce zaclonila koule odobná té na chrámovém prostranství, jen o hodně menší. I tak však měla větší průměr, než měřil celý vlak na dél ku.

Takkar vyhlédl fascinovaně ven, ale a se namáhal sebevíc, nikde pod lodí nevypátral oheň, kterým by ji cizinci se sn malými nos ci drželi ve výši. Začal je podezří vat, že toho zřejmě dosahují jinými prostředky: Do vagonu vstoupili dva Pozemšťané a namířili na něj prapo divné přístroje.

„To snad není pravda! Ten domorodec má vysílačku!“

„Bechner nás tedy napálil.“

Takkar sevřel krabičku ještě pevněji a ucouvl ke stěně. Pozemšťané byli menší než on, ale vypadali zdatně. Jejich obličejové byly prosty jakéhokoli výrazu a nedalo se z nich vyčíst, co cítí. Oči měli různobarevné a umístěné tak zvláště že snad museli vidět všechno dvojité. Asi jako když nějaký Herreach vypije příliš mnoho bloomové šťávy.

„Přenos sice skončil,“ řekl ten menší, máme ale někoho, kdo nás může dovést k Bechnerovi.“

„Zdravím vás,“ zamumlal Takkar. „Kummerogův příchod se blíží.“

Pohlédl nenápadně do strany a zjis til, že oba rolníci ,zmizeli. On sám by to udělal nejraději také, ale nešlo to. Vyskočit oknem a doběhnout vlak směřující do Moondu nemělo cenu, protože byl již dávno pryč. A ještě by si mohl zlomit nohu nebo ruku.

„Kdo ti dal vysílačku?“

Takkar hleděl upřeně doprázdna a mlčel.

„Takhle nepomůžeš ani sobě, ani svému lidu.“

„Už to zase jede!“ vykřikl druhý Pozemšťan. „Z se přehrává od začátku!“

„Promiň, příteli! Víím že za to ne můžeš, ale já se nenechám od reportérů vodit za nos.“

Pozemšťan velký jako dítě měl zřejmě na mysli svůj nosenec. Ten však byl natolik maličký, že by ho za něj ni kdo ani nechytil. Takkar nevěděl, co si má o cizincích myslet. Co se ale dalo čekat od těch, kteří si poletují od Slunce ke Slunci? Zřejmě jim pa prsky spálily mozky.

To, že mrňouse podcenil, si uvědomil, teprve když mu Pozemšťan vytrhl krabičku z ruky a vyhodil ji oknem ven. Marně dotrabna cizince pěstmi, bylo to, jako by se odrážely od neviditelné pevné stěny.

„Uklidni se, Herreachu! Nikdo ti nechce ublížit.“

Maličký Pozemšťan se vyklonil z okna, z ruky mu vyšlehl žhavý paprsek, zasáhl krabičku ležící na kole jích, ozvala se tlumená exploze a vysílačka se rozplynula ve vzduchu.

„Doprovodíš nás zpátky do Moon du. Je zbytečné, abys nás nenáviděl. Nic zlého jsem neudělal. A nepomůže ti ani lhostejnost. Byla by škoda, kdybys lehkovážně odvrhl život.“

Takkar přestal rozumět světu. Kdo je ten cizín který zná mé pocity stejně dobře jako já? zeptal se v du chu. Chci zemřít, pomyslel si. Všech no je na mě příliš zmatené a složité.

„V téhle chvíli probíhá druhý pře nos,“ prohlásil posměšně Gloom Bechner. „Drenderbaum se vztekne, když nás zase nedostane. Co bych za to dal, kdybych ho teď mohl vidět!“

Opustili stísněné podzemní prostory, protože potřebovali pro další reportáže více volnosti. A také chtěli zůstat i nadále jeden krok před Drenderbaumem. Proto šéfreportér pře mluvil Robai Goma, aby ho zavedl do moonského centra. A dohodli se rovněž, na kterém místě se setkají s Gencm

Hospoda, k ní mířili, měla příznačné jméno — Zdroj Stvoření. Možná také proto, že z jejího vchodu byl ní čím nerušený výhled na chrám.

Mirco Adasta si natočil do zásoby náladové panoramatické záběry. Na vrtací hlavě pableskovalo pomalu zapadající slunce a PAPERMOON vedle ní vypadal jako těleso z cizího, neznámého světa.

„Ta loď ruší,“ poznamenal Bechner. „Ale Liga má prsty prostě všude.“

Hospoda se podobala jakékoli jiné v Mléčné dráze. Chybělo v ní sice při slušné technické vybavení, ale klid ně by mohla stát v arkonském kosmickém přístavu, nebo naopak na nějakém bezvýznamném osídleném světě. Vzduch by se v ní se dal krájet a čpělo to v ní karghizskou hrachov kou a všemi pachy vesmíru. Nechyběly ani alkoholové výpary a nakys lý zápach potu.

Na rozdíl od podobných zařízení na jiných světech se ve Zdroji Stvoření nepovalovaly kriminální živly. Nezapadali sem neurotičtí roboti, aby si zde ilegálně vyměňovali čipy. Žádné krásky s pavoučíma nohama a velkými kukadly nekasírovaly zákazníky. Moonský podnik rozhodně nevypadal jako zpustlá putyka.

„Hezký den,“ řekl Gloom Bechner když vycítil, jak po něm a jeho společnících pokukují hosté. „Kurnmerog je nablízku.“

Mnozí Herreachové již Pozemšťany viděli a bez komentáře se smířili s tím, že na rozdíl od nejvyšších nauk nejsou jedinou inteligencí Stvoření.

„Rundu pro všechny!“ zvolal šéf reportér.

Hostinský za pultem nadmul nosec. Být tebou, začal bych se vyptávat, blesklo Bechnerovi myslí.

Tak na co čekáš‘?

„Máš na zaplacení, Pozemšťane?“ Bechnerovi vyrazila otázka hospodského dech. Očekával všechno — jen ne tenhle pragmatismus v čiré podobě. Že by se Herreachové zajímali také o něco jiného než o toho svého Kummeroga?

Z kapsy kombinézy vytáhl paměťové čipy, kterými se dalo platit v kdejakém koutě Mléčné dráhy.

„Tady jsou peníze,“ řekl Bechner a školometsky se uchechtl. „Na Zemi si za tohle můžeš koupit stejný dům, jako je tenhle.“

Hostinský sraštil nosec, až vypadal jako kulička zmuchlané psací fólie, a prohlásil: „O Zemi nic nevím.“

Existuje Jen jeden svět, a to je svět Herreachů.‘

„Mohu ti dokázat opak. Existují tisíce — co říkám, desetitisíce světů.“

Vtom Bechnera popadla čtyřprstá nika rovnou za dýchací masku. Her reach, stojící vedle něj, si ho natočil k sobě a zašeptal: „Toblan Ta je troš ku omezený. Nikdy neslyšel o Szon karově doktríně. Jak to tedy je? Ne pověděl bys mi o tom něco víc?“

Bechner pobaveně sledoval, jak

si Herreach bere nepotřebné paměťové čipy.

„Povím, ale jen tehdy, když mi ty povyprávíš o svém světě.“

„Tak spust’“, vyzval Herreacha po chvíli, když se usadili v rohu lokálu. Zdálo se, že má už docela upito, protože šumloval a pošukával noscem ze strany na stranu. Vzápětí začal Natos Krum se svým monologem. Jen jím šéfreportérovi potvrzoval, že herreašská kultura odpovídá vývojovému stupni, na jakém se Země nacházela v 19. století. Technika teprve stála na prahu průmyslové éry a domorodci se zajímali o pokrok jen nepatrně.

Nejvyvinutější byla železnice a do Moondy přijížděly denně poutníci po tisících.

.....ted’ jich ale dorazí ještě víc“, pokračoval Natos Krum ., „Do všech oblastí došla telegrafická zpráva, že se má otevřít chrámová brána. Presto Go svolává Kummerogovy učedníky, aby odstranili neviditelnou blokádu, jež brání našemu bohu, aby se zjevil.“

Energetický štít? napadlo Bechnera. Dozvěděl se dost na to, aby po znal, že vědci na PAPERMOONU a na výzkumných křižnících na oběžné dráze patrně pracují naplno, aby toto pole neutralizovali.

Kummerog odvede svůj lid vstříc nové budoucnosti, do doby, v i Herreachové dojdou naplnění. Nejvyšší zvěstovatelka Presto Go je připravena otevřít bránu. Pomohou jí všichni připomínatelé a spousta clerů, vytvoří takovou moc, jakou tento svět ještě nikdy nezažil. Presto Go doufá, že jí Gen Triokod se svými svobodně dýchajícími nezabrání v dokončení jejího záměru.“

„Triokod?“ vyhrkla S ibyll Nordenová.

Natos Krum škubl noscem a prohlásil: „Šušká se o něm, že v sobě cítí sílu, která je schopná řídit Šimbau. Ale to není dobré. Neměl by dostat příležitost provozovat to u chrámu, on. .

Zpočátku vnímali jen sotva znatelné chvění, a pak se rozdrnčely sklenky a džbánky na stolech.

„Že by nečekaný start PAPERMO ONU?“ vyhrkla podezřívavě Sibyll. Otřesy trvaly jen několik vteřin a vzápětí se všechno uklidnilo. Zdálo se, že to na žádného Herreacha nijak nezapůsobilo.

„Kdo je Presto Go?“ zeptal se Adas ta Kruma..

„Nejvyšší zvěstovatelka. Společně s kněžími a Kummerogovými učedníky stvoří Šimbau a uvolní cestu z chrá...“

Vtom se ozvalo ohlušující hřmění a následovaly dva nebo tři velké otřesy. V cihlové zdi se náhle objevila obrovská trhлина a celá stěna hospody se s děsivým skřípěním a lomoze ním nahnula dovnitř. Herreachové, kteří u ní seděli, však nereagovali.

Nepohnuli se ani ve chvíli, kdy se zřítíla a pohřbila je pod hromadou suti. Následovalo hlasité vrzání a začal se hroutit krov. Gloom Bechner ještě zahlédl, jak dolů jako kopí slétl za špičatělý hranol a propíchl jednoho pijáka. Vzápětí popadl strnulého Na to se Kruma a vlekl ho ke vchodu. Podlaha se jim houpala pod nohama, třebaže otřesy nebyly tak silné jako zpočátku. V lokálu nevládla žádná panika, nikdo se nehrnul ven.

Po dvaceti vteřinách chvění ustalo. Také domy v okolí hospody byly po škozené, ale Herreachové vstávali ze země a kráčeli dál k chrámu.

„Způsobili otřesy snad vědci?“ ze ptala se Sibyll Bechnera.

Séfreportér jen pokrčil rameny a beze slova se nechal vláčet davem k chrámu.

„Došlo už někdy předtím k podobným otřesům?“ zeptal se Kruma.

Herreach to popřel.

×

×

×

Uspávalo ho nezvyklé horko. Mač kal se s ostatními cestujícími a co chvíli mu spadla hlava. Nebýt občasného zahvívání lokomotivy, Gen Triokod by usnul úplně.

Brána chrámu je otevřená, ale neviditelná zeď brání Kummerogovi, aby k nám přišel.

Telegrafická zpráva se mu vpálila hluboko do mysli.

Brána chrámu je otevřená...

Čekal na to od doby, kdy začal myslet. Nikdy nepochyboval o tom, že zažije Kummerogův příchod. Trhl sebou, když na sobě ucítil zkoumavé pohledy spolucestujících, a vzápětí si uvědomil, že v dřímotě mumlal polohlasem své myšlenky. Vedle sedící poutník ho zatlačoval čím dál víc do kouta.

Vůdce svobodně dýchajících Herreachů si stáhl kapuci do obličeje. Na lemu bílého kněžského roucha měl několik odporných skvrn. Noc strávená ve vlaku byla nesnesitelně chladná.

Téměř 2000 poutníků se k sobě tiskly a vzájemně se zahřívaly, ale ti, kteří stáli na střechách a venku na plošinách, byli vystaveni řezavé mu větru a ledovým krystalkům.

Nyní stálo slunce v zenitu. Jeho žár spaloval pole a proměňoval úrodnou půdu v jalový prach.

To jsou tvá znamení, Kummerogu. Svět se mění a zakrátko se vyplní tvé proroctví.

Gen Triokod poslouchal, jak se poutníci baví mezi sebou. Mnozí věřili, že jas se ještě zhuští a z něj vy stoupí Kummerog. Prý čeká odpočátku života v chrámu na to, až Šimbáa otevře bránu.

To já přivedu Kummeroga na Svět, blesklo Triokodovi hlavou. To je mé poslání.

Zavřel oči a v neklidném polospánku se vzdálil skutečnosti a dostal se zpátky do časů svého mládí, kdy v sobě poprvé pocítil onu sílu...

×

×

×

.... máš jen velmi málo ze svého otce, Gene Triokode. Je to smutné, ale je to tak. Tvůj otec byl muž, je hož vize nadchly každého..

„Není mrtev. Cítím jeho blízkost ve svých snech. Ochraňuje mě.“

„Fantazíruješ , Gene Triokode. Víme že jsi mladý a nezkušený, ale smíř se konečně sám se sebou, jinak ti nebude Kummerog nikdy nablízku. Tvůj otec opustil kněžský stav proti vůli všech a vydal se nesmyslně hledat Kummerogovy stopy v chladných polárních krajích. Byl to nadaný při pomínatel, ale příliš samolibý a pošetilý.“

„Není mrtev. Možná skutečně na šel lepší cestu..

Křičím že všech sil, když mě dva clerové v bílém vlečou a zavírají mě na několik spánkových období o vodě a nuzné stravě do vězení. Pomalu začínám chápat, že udělám lépe, když

nebudu odporovat Kurnmero govu Nejvyššímu zvěstovateli. Dese tileté dítě ještě nemá dost rozumu a moudrosti, aby vidělo svět ve správ něm světle.

Matku jsem skoro ani neznal — vím jen, že rodiče spolu nějaký čas po mém narození žili ve volném svaz ku. Rozešli se ale, jakmile mě předa li do péče clerů, když mi byly čtyři.

„Vzpurný tvor nikdy nepomůže stvořit obra Šimbau. Myslím, že nám rozumíš dobře, Gene Triokode .“

Vězení trávající tři spánková období mi bohatě stačilo. „Ano, budu učenlivý žák,“ slibuji připomínateli.

„Uznáváš tedy, že tvůj otec je dáv no mrtev?“ ptá se mě spokojeně.

„Narodil se z prachu světa a znovu se v prach obrátil,“ odpovídám proti svému přesvědčení.

Žádný Herreach se nezajímá o svou smrt ani o smrt svých příbuzných. Odchod z tohoto světa je nejvyšším cílem a smyslem naší existence. Žijeme, abychom jednou v budoucnu mohli sloužit Kummerogovi.,

První, co se učíme, je prorocství:

Kummerog je bůh, který za bránou chrámu čeká na to, až ho Herreachové vysvobodí. A až pokročí Herrea chové dost daleko, ve vzdálené budoucnosti, pak se otevře brána a bůh Kurnmerog jí projde. Rozevřou se nebesa a zjeví se jedna světlá a jedna tmavá polovina.

Všichni Herreachové jsou zbožní, neslyšel jsem o žádném, který by se vyslovil proti Kummerogovi. Podob ně myšlenky jsou děsivé a nutí mě, abych je skrýval před ostatními.

Proč se cítím stále víc jako kacír, a čím intenzivněji o tom uvažuji, tím hlouběji se zaplétám do osidel bez božnosti? Mnohdy mi to připadá, jako by mi tyto myšlenky našeptávala cizí, zlovolná bytost.

Utíkám se k modlitbám a jsem dobrý, houževnatý učeník. Žádostivě hltám všechny vědomosti a dovednosti, abych se mohl jednoho dne stát knězem a byl schopen vést du ní síly svého lidu správným směrem a spoluvytvářet obra Šimbau.

Ve třinácti poprvé putuji k chrámu ve středu Moondu. Modlím ‘se pět spánkových období spolu se stovkou dalších žáků na chrámovém prostranství. Dotýkáme se a společně vyvoláme Kummerogův obraz. Jsme ale ještě příliš nezkušení a daří se nám stáhnout z tohoto světa pouze část našeho ducha. Zklamání narušuje naši modlitbu.

Vydržím nejdéle ze všech a je mi na omdlení. Vnímám, jak na mě při pomínatelé mluví, ale nereaguji. Prahnu po tom, abych spatřil Kummeroga. Představuji si, jaké to asi bude, až vyjde z chrámu. Vidím po stavu obklopenou světlem, větší ne všichni Herreachové a oblečenou v široké splývavé žluté roucho.

Skutečnost je však jiná. Slyším t’ap kání a po dlažbě chrámového prostranství hupká neohrabaná bytost, menší než já, vysoká ani ne metr. Blíží se od chrámové brány. To už ale mé soustředění ochabuje a postava se rozplývá...

„Okamžitě toho nech, Gene Triokode!“ křičí připomínatel a cloumá mým ramenem. Z transu mě však úplně proberou až rány, které mi zasazuje naslepo. Vize kterou jsem stvořil, mizí. Je mi, jako by mi někdo vyrval kus vlastního já.

„To jsi byl ty?“ ptá se mě připomínatel nevěřící.

„Kdo jiný?“ odsekávám vzdorně. Víím že mě potrestají za neposlušnost, ale nemohu jinak a dál civím na dlažbu chrámového prostranství. Vřou ve mně pocity, ale dokážu je potlačit jen stěží. Clerům ani Kummerogovým učeníkům se nikdy nepodaří stvořit Šimbau tak, aby

rozrazil bránu. Jsou příliš v zajetí překonaného myšlení, utvářejí své vize podle přísně dané ho pořadí a jen marně plýtvají silami.

V té chvíli mě připomínatel zvedne ze země, začne mě pohlavkovat a křičí: „Rouháš se Kummerogovi! Špiníš dobré jméno kněží. Nejvyšší zvěstovatel se za tebe stydí!“

„Mám v sobě sílu!“ ječím. „Dokážu stvořit oba Šimbau a vysvobodím Kummeroga!“

Cosí se ve mně láme, a teprve když se zvedám z prachu, zjistím, že mi připomínatel rozbil pěstí nosec. Cítím se však o to silnější a melu páté přes deváté. Jde mi jen a jen o spí-a vedlnost, o to, aby můj národ skutečně dokázal vysvobodit Kummeroga.

Klečím na dlažbě, opírám se o ni levačkou, zatímco pravačkou si stírám krev z obličeje.

„Tvé vzdělávání skončilo dříve, než mohlo vůbec začít! Cleros tě nepotřebuje, Gene Triokode! Odejdi do pustiny a zemři stejně jako tvůj otec!“

Nyní jen pomalu chápu, co jsem na tropil. Hledím za připomínatelem a přáteli, kteří odcházejí z prostranství. Ani jeden z nich se neotočí, zavrhli mě všichni. Nikdy již nebudu smět stát před chrámem a vyvolávat obra Šimbau.

Nejspíš mi přeskočilo. Proč jen jsem nepotlačil své námitky a neu kázal připomínateli, že jsem hoden dokončit vzdělávání a stát se jedním z Kummerogových učedníků?

Zatínám prsty do spár mezi kameny a rozdírám si je do krve. Netoužím po ničem jiném než zemřít.

× × ×

Gen Triokod se probudil z dřímoty a jen tak tak potlačil výkřik. Na oka mžik nevěděl, kde je a co se stalo. Cítil se vyčerpaný, a propocená kůže na se mu lepila nepříjemně na kůži. Ostatní cestující si ho mlčky měřili.

Opět vyhlédl oknem ven na kraji nu monotónně ubíhající podél vlaku. V dáli se tyčily stromy a za nimi byly vidět obrysy pohoří. Vedle kolejí se náhle zvedl oblak bahna a kousků rostlin. Zakroužil a pak se zkázonosně přehnal přes kvetoucí pole.

Triokod nikdy předtím neviděl podobný jev.

Najednou se ozvalo praskání a lomození. Triokodovi vlétla do obličeje nečistota a připravila ho o dech.

× × ×

Shora vypadá modliště malé, jako by se n ně nevešlo víc než čtyři sta Herreachů, já ale vím, že se zde mohou shromáždit až dva tisíce Kurnmerogových učedníků, kteří se připravují v táborech poblíž dalších měst, aby dokázali stvořit obra Simbau.

Kole dokola se tyčí řada různých staveb, v nichž jsou kněžské příbytky, ale také proviantní a zbrojní skla dy. Modliště není zastřešeno a okol ní domy mají ploché střechy. Proto také mohou ležet na jedné z nich, za rývat prsty do šindelů a čekat.

Jsem, vyvrženec, nemám právo se modlit a zhmotňovat vize. Clerové by mě zabili, kdyby mě tu objevili. To mě ale neděsí. Jsem tu proto, abych se naučil ovládat své síly, vést je správným směrem.

Již jdou. Napočítám padesát kněží různého věku. Přikráčejí ve dvou soustředných kruzích a pak usednou na zem. Chytí se za ruce a dívají se na sebe. Mám sto chutí sejít dolů a přidat se k nim. Musím se však učit. Můj otec je možná mrtev, ale dodnes slyším jeho slova:

Tvá matka, Gene, byla schopna pouze sama stvořit mnohočetného Brodika. Nespojil jsem se s ní ze sym patie, ale protože jsem doufal, že spolu zplodíme dítě, v němž se znásobí síly nás dvou. Možná budeš mít těžký život, Gene, ale snaž se uskutečnit, k čemu jsi povolán — a nikdy přitom nezapomínej, že my Herreachové jsme dítkami boha Kummeroga. Některé chytré hlavy v našem národě věří, že dokážou včas zachytit znamení jeho brzkého zjevení.“

To je naše tajemství, otče. Kromě toho jsi mi řekl, že matka neví, proč jsi z ní načas učinil svou ženu. Orle mě se to nikdy nedozví.

K modlitbě se musí sejít nejméně tucet Herreachů. Stáří ani vzdělání nerozhoduje, důležitý je tělesný kontakt. Jakmile se uvedou do transu, vyvolávají společný obraz svého boha. Stále si představují, jaké to asi bude, až Kummerog konečně vyjde z chrámu.

Modlitba trvá asi hodinu. Na konci každý cítí úlevu a je připraven na den plný dřiny. Ti, kteří jsou schopni vyvinout při modlitbě největší vizionářskou sílu, jsou určeni stát se Kummerogovými učedníky.

Já měl ze všech spolužáků největší nadání, ale vyloučil jsem se z je jich řad sám. A také se s tím musím sám vyrovnat.

V myšlenkách jsem s těmi, kteří se dole modlí. Jako bych cítil jejich ruce ve svých a spolu s nimi věřím, že se v nás samotných stále znovu odehrává zázrak Stvoření.

Modlitba ovšem nekončí pohodí ně jako obvykle. Koupu se v potu, když se v modlišťi napůl zhmotní skřet Palomin. Neměří ani metr a je odporný svými povislými rameny a pažemi sahajícími až k zemi. Nelze to vysvětlit jinak, než že tuhle neš non postavíčku stvořili neschopní nebo nedostatečně soustředění Herreachové. Rád bych jim pomohl, ale nesmím.

Trvá jim dlouho, než zmaterializují Palomina úplně a to jim ještě musejí pomoci dva připomínatelé, kteří si k nim přisednou do kruhu.

Prsty mi křehnou a paže ochabují, ale zůstávám. Chci vidět co se bude dít, chci cítit, jak se ve mně zažihá jiskřička nadání a začíná mě ovládat.

Mimo modlišťe se zjevuje mnoho četný Brodik. Nevidím ho, ale cítím, že tam je. Vzdaluje se. Učedníci ho nejsou schopni ovládnout. Po chvíli spatřím o několik set metrů dál po stavu se sloupovitýma nohama. Brodik jako by nevěděl co dál, a nakonec se rozplyne. Doufám, že jednou nabydu stejných vloh jako moje matka.

Již necítím tělo, na střeše se mi leží nepohodlně a dávno jsem propásl vhodný okamžik, kdy jsem se mohl stáhnout. Tím víc se však prohlubuje můj trans.

Podé mnou vzniká Gretra, bytost sestávající ze tří nezávisle na sobě se ohybujících součástí. Gretra je poslední předstupeň Šimbay, k jehož vytvoření je zapotřebí nejméně 5 000 vycvičených učedníků.

K těmto modlícím se mohou přidat pouze ti Herreachové, kteří byli vyškoleni v mládí a vyznají se v manifestaci.

Šimbaa má tradičně stále stejnou podobu: měří dvanáct metrů a vypadá přibližně jako Herreach.

Za sebou slyším hlasy. Musím se konečně stáhnout, aby mě nepřistihli. Chvěji se očekáváním a napětím a začínám mumlat jiné modlicí formulky. Sotva slyšitelně pohybuji rty.

Gretra se rozpadá, třebaže to není vůle ani jednoho z učedníků. Jsem však silnější než oni.

Učedníci si pustí ruce, vyděšeně vstávají a bezcílně bloumají po modlišti. Víc nevidím, protože se sám probírám z transu a nemotorně se stahuji zpátky. Má co dělat, abych nespadl ze střechy.

Mezi zadní frontou domů a thunamovým polem se nemám kde skrýt, a přece mě nikdo neobjeví. Když se dostávám pod ochrannou spleť rostlin, stulím se na zemi a usínám.

×

×

×

Nová noc milosrdně zakryla zkázu. Gen Triokod hleděl do téměř neprostupné tmy. Na obloze zářilo jen několik hvězd.

Herreachové byli nuceni se přizpůsobit. Zatímco za světla pracovali a bavili se, v noci se naučili spát. Nebylo to však jednoduché, trvalo to poměrně dlouho a vyžadovalo to, že leznou vůli.

Gen Triokod se však nyní cítil svěží a posílený, přestože byla tma. Pro spal se alespoň trochu předtím. Bez nadějně přecpaný vlak supěl vstříc milionovému Moondu. Do příjezdu zbývala ještě spousta hodin.

×

×

×

Na palubě PAPERMOONIJ necítili žádné otřesy, třebaže je přístroje zachytily se syntronickou přesností. 15. října ve 3.33 hodin standardního času zaznamenaly seismografy první výchylky v oblasti Moondu. Otřesy ležely na hranici měřitelnosti, a proto syntron sice uložil data, ale nepředal žádné hlášení.

Země se zachvěla přesně sedm minut a osmnáct vteřin poté, a vzápětí dorazily ustarané dotazy vědců pracujících na chrámovém prostranství. Jen málo z nich uvažovalo o zemětřesení jako o možné příčině, většina připisovala chvění spíše pokusům neutralizovat pětirozměrný paratronový štít obklopující chrám.

Epicentrum bylo lokalizováno přesně v hloubce 3,2 kilometrů a za původce bylo označeno drolící se kamení ve spojení s ohřátou hlubinnou vodou.

„Čekají nás další, ještě silnější otřesy,“ řekl vedoucí výzkumník Thoo ker a obrátil se na komisaře Ligy. „Z měření vyplynulo, že ve vnějším obalu planety dochází ke značným pnutí. Může za to po stamilionech let — kdy byla teplota stabilní — střídání dne a noci, kdy teplotní rozdíly činí dvacet stupňů a víc.“

„Jak je nebezpečí akutní?“

„To nedovede nikdo přesně určit. Možná není vážnější než očekávané atmosférické turbulence. Nad póly se tvoří rozsáhlé oblasti nízkého tlaku.“

Musíme počítat s tím, že povrch způsobí četné vichřice a hurikány.“

„I přes řídké ovzduší?“

„Rychlost větru nebude zase až tak ničivá,“ řekl mnich a přešel si po ton zuře. „Flerreachům to ale bude připadat jako konec světa.“

„Ještě více než osmdesát procent povrchu Trokahu leží ladem,“ připojil mu Cistólo Khan.

„Což ovšem neznamená, že se každý hurikán vyhne velkým městům. A při tom, jak chatrné jsou jejich budovy“

„Chápu,“ zarazil komisař vedoucího výzkumníka. „Naše lodě na oběžné dráze se postarají o to, aby je bouře smrtelně neohrožily. V případě nouze máme ještě k dispozici tři tisíce jednotek strážní flotily.“

„Doporučuji simulaci vývoje na Trokanu.“

„S jakou pravděpodobností se splní výpočty? Podle mě toho víme o Trokanu ještě příliš málo. A proto se nebudu plašit, dokud mi ty nebo Myles Kantor nepředložíte jedno značná data. To bychom tedy měli,“ prohlásil Khan a přerušil videotelefonní s Obrátil se k syntromni a řekl: „Co hlásí pomocné jednotky z Moondy?“

„Zatím žádné závažné škody,“ od pověděl palubní počítač. „Spadlo jen několik domů, v dalších se objevily trhliny a posunuly se zdi. Ještě ne máme údaje o počtu raněných nebo mrtvých.“

„Je možný obrazový přenos?“

Vzápětí se objevil hologram typické moonské ulice. Herreachové se sbíhali, ale jen tupě civěli a nikdo z nich nemínil přiložit ruku k dílu. Spíše překáželi záchranným oddílům odstraňujícím suť antigravitačními projektory, tažnými paprsky a dezintegrátory.

Cistolo Khan zakroutil hlavou a na vázal spojení s NATHANEM. Požádal lunární supersyntromnický mozek o simulaci předpokládaných škod na Trokanu. NATHAN odpověděl, že je nelze předpovědět, neboť zatím není k dispozici dostatečný souhrn dat.

Navíc žádal změřené atmosférické hodnoty, stejně jako údaje o hustotě, struktuře a rozloze tektonických desek. Teplota v jádru planety byla přitom stejně důležitá jako směr magmatických proudů, poloha a počet možných sopek, i přesná data o magnetickém poli. Hrubé hodnoty označil NATHAN úsečně za nedostatečné.

Tisíc kilometrů od Moondy zel uprostřed nedotčené přírody obrovi tý kráter. Již první lokalizace z oběžné dráhy udávaly, že vznikl teprve před nedávnem — možná působením vychládajícího teplotního pole. Radioaktivita nebyla naměřena žádná.

Ukázalo se rovněž, že Herreachové nemají vědomosti ani prostředky k vyvolání termojaderných reakcí, ať již pro mírové, nebo válečné účely. Objevila se domněnka, že kráter ně jak souvisí s dřívějším archaickým světem Ayindů. Zjistit to však v té chvíli nebylo právě nejnaléhavější. Khan se pokusil spojit s GILGA MEŠEM pohybujícím se na dráze Pluta, ale nikdo nereagoval. Místo toho si od něj vyžádala zprávu První Po zemšťanka Paola Daschmaganová. Naznačila mu, že ji rozhořčily poslední zprávy na kanálech Terrania News Reportu.

„Ráda bych, aby se tento problém vyřešil, Cistolo. Bechner je schopen zesměšnit celé vedení Ligy.“

„Dostaneme ho,“ slíbil jí komisař. „Bruno. .

Zjistil, že mluví do prázdna, neboť Paola mezitím rázně vypnula hyper kom.

Několik vteřin nato se ohlásila Gia de Moleonová a spustila o GILGA MESI a cizí lodi, která zle zřídila Krystalové impérium. Žádné podrobnější údaje však neměla. Vyčerpala všechny možnosti, až na jednu — zeptat se samotného Perryho Rhodana.

„Věř tornu nebo ne,“ řekla Khanovi, „jsem přesvědčena, že Nesmrtelní měli potíže s Arkonidany. Zaznamenala jsem si zprávy TNR. Nasadil sis do kožichu nepříjemnou veš, Cisi. Dej si na Bechnera pozor — umí být jako beránek, a zničehonic se změní v hyenu, která zvětří mršinu.“

„Díky za povzbudivé přirovnání, ukončil komisař hovor.

Slunce zapadalo a obloha hrála vše možnými barvami. Počínající chlad ochromoval život v Moondy, ale v ulicích i na chrámovém prostranství se tísnilo mnohem víc Herreachů, než

když přistával PAPERMOON. Téměř všichni na sobě měli nějaké oblečení a široké vejčité lebky si chránili kapucemi.

Po chrámové stěně tu a tam přeběhly jiskřivé výboje, které záměrně vyráběli pozemští vědci, aby poznali strukturu pětirozměrného štítu blíže.

Kněží se modlili. Zprvu se ozývalo tiché mumlání, tu a tam přerušované pronikavými výkřiky.

„Kummerogu! Přijď k nám, 6 bože! Nenechávej déle čekat své děti!“

Zpěv zesílil a změnil se v mnohohlasý kánon. Dav se vlnil do rytmu.

„Pomoz nám, Šimbao! Tys obr, postava našich snů! Ochraňuj náš spánek, plň naše přání a ved' nás na ne konečné pouti!“

Cistolo Khan fascinovaně sledoval dění. Takovou intenzivní davovou pospolitost zažil jen zřídka. Lehce ho zamrazilo v zádech.

„Čekali jsme na tebe dlouho, Kummerogu! Nebesa se rozevřela a proroctví se musí splnit. Nenech déle čekat svůj lid!“

„Co je to?“ zvolal kdosi rozčileně v Khanově přílbovém reproduktoru. „Co se to tam děje?“

„Vidím to ale nedokážu to lokalizovat. Vypadá to, jako by se pokoušeli něco zmaterializovat.“

„Kummeroga?“

Také Cistolo Khan viděl mlhavé humanoidní zjevení ani ne dvě stě metrů před chrámovou bránou. Měřilo něco mezi čtyřmi a pěti metry a jako by se vynořilo z prázdnoty.

„Potřebujeme okamžitě poutací pole.“

„Dobrá. Namířit projektory! Ted'!“ Postava zmizela stejně nenadále, jako se objevila.

„To se mi snad jen zdá! Co to bylo?“

„Třeba se ještě vrátí.“

„Byl to Kummerog, na to vezmu jed, lidi!“

„Po dvě stě padesáti milionech let?“ „Proč ne? Ukažte mi, co na Troka nu odpovídá normě!“

„Pozor venku u projektorů tři a čtyři— nenechte Herreachy projít. Ruší měřicí pole.“

„To se lehko řekne. Jsou neústupní.“

Nejméně čtyřicet domorodců, většinou oblečených v bílých kutnách, se tvrdošíjně blížilo k otevřené bráně, a jeden po druhém pronikali mezi první slabě se třpytící měřicí paprsky.

„Zadržte je!“

Herreachové kráčeli zjevně v transu pomalu dál. Konečně jeden z techniků vybudoval energetickou bariéru. Domorodci od té chvíle připomínali hmyz kroužící kolem žárovky a marně se snažili proniknout blíž k bráně.

Někteří ustoupili, ale jen proto, aby se opět rozběhli proti neviditelné stěně. Ta je znovu a znovu odrážela zpátky. Tvrdošíjně se proti ní vrhali i nadále.

Vtom se nad řeku snesla jedna korveta a prošuměla majestátně kolem velké kamenné budovy, již měšťané říkali Modlitebna. Byla to po Kummerogově chrámu druhá největší a nejpůsobivější stavba.

„Je mi jasné. Že je tímhle manévrem strašíme, Cistolo. Je to ale jen slabý odvar toho, co Herreachy čeká. Jen o několik set kilometrů jižněji se vzrývá vichřice, na kterou hned tak nezapomenou.“

„Je třeba přijmout nějaká opatření na ochranu obyvatel, Bruno?“

„Mělo by stačit varování.“

„To ale není zdaleka všechno, co?“ „To do mě tak vidíš?“ zasmál se chabě Drenderbaum. „Zaprvé mám na palubě jednoho Herreacha, který nevychází z úžasu. Pokud mu dobře rozumím, srovnává naši PAP-K 4 s nějakým norffským bludištěm. Mluví o spoustě barevných knoflíků s blikajícími světélky a o osobě, kterou nazývá A-Jin-Di.“

„A-Jin-Di?“ opakoval Khan.

„Napadlo mě, že se mě na to zeptáš,“ povzdechl si Drenderbaum. „Je hrozně rozrušený, ale nefantazíruje. Jestli se nemýlím, byl před časem v tom bludišti osobně. Všechno, co z Norrfy zůstalo, je kráter ležící tisíc kilometrů od Moondy.“

„Ayindi,“ zašeptal Khan. „Jestli tohle není důkaz, který hledáme? Exploze, kterou zaznamenaly naše měřicí přístroje a která patrně způsobila výpadek temporálního pole, se udála v jednom z prastarých ayindských archivů. Neudivilo by mě, kdyby v tom měli prsty Herreachové.“

„Bod dvě,“ pokračoval Bruno Drenderbaum nevzrušeně. „Vyslídili jsme vesmírný tryskáč TNR. Zamas kovali jej ve Středohoří, ale ne tak, abychom ho ‘nedokázali objevit.’“

„A Bechner?“

„Zřejmě má teď na monitoru tvůj obličej a jedovatě komentuje náš rozhovor. Herreach, kterého jsme vzali na palubu, měl u sebe hypervysílačku s posledním zpravodajským spotem. Doufám, že nás dovede k Bechnerovu ukrytí.“

„A co ta bouře?“

„Přehraji ti data do syntronu PA PERMOONU.“

× × ×

Gloomu Bechnerovi určitě zvonilo v uších. Každopádně naznačil kameramannovi, že již nechce další záznamy chrámového prostranství, obrovské vrtací hlavy ani PAPERMOONU. Měl i záběry vědců a techniků, kteří se svými přístroji oblehli chrám — někteří z nich velmi detailní.

Natočený materiál představoval bombu, o které bude vbrzku mluvit dvacet miliard inteligencí ve Sluneční soustavě. Mirco Adasta předtím objevil v davu Cistola Khana a zabral ho hezky zblízka.

„Kde je křik utlačovaných?“ zeptal se v té chvíli naléhavě Bechner. „Vždyť se tu pošlapává náboženské cítění! Nikdo se Herreachů nezeptal, zda souhlasí s pokusy!“

„Ty to nevíš?“ odsekla příkře Sibyll. „Že zrovna ty mluvíš o náboženském cítění...“

„Máš snad něco proti tornu, zlato? Tady přece nejde o pravdu, ale o to, abychom navodili správnou náladu, vzbudili emoce.“

Za nimi se do města plížila supící malá lokomotiva zahalená v oblaku páry, která za sebou táhla několik vagonů městské dráhy. Hrozny Herreachů visely na stupátkách a na oknech. Zastávka byla na okraji chrámového prostranství. Cestující se předháněli, kdo vystoupí jako první a dosáhne svého cíle.

Zmatek uklidnil teprve připomínatel ve fialové kutně. Seřadil poutníky a dovedl je k chrámu.

„Moond začne pomalu prskat ve švech,“ prohlásila zděšeně Sibyll. „K jednomu milionu obyvatel přibudou další dva miliony poutníků. Jak je chtějí všechny zaopatřit?“

„To není náš problém,“ zvolal Bechner a naskočil do rozjíždějícího se vlaku. „Tak pojďte, konečně se trochu projedeme po městě!“ křikl na oba své spolupracovníky.

Vlak jel skoro krokem a všude v ulicích byli vidět Herreachové s po ch o dněni.

„Co potraviny, voda, hygiena?“ spustila Sibyll nanovo. „Při takovém náporu poutníků...“

„To je Khanův problém, ne náš,“

přerušil ji šéfreportér. „My na tom stej ně nic nezměníme.“

Vlak právě rachotil po mostě přes Taumond a zápach stoky se mísil se štiplavým kouřem. Sibyll se roztřásla mohutným záchvatem kašle, přes tože měla na ústech masku.

Vlak náhle zastavil poblíž několikaposchodové temné budovy bez oken. Vypadala jako klášter, protože z ní neustále vybíhali a zase do ní proudili Herrechové v bílých rouchách a kolem zdí se plouhaly politováníhodné postavy oblečené do cárů a papírových útržků, které tu zjevně hledaly útulek a ochranu před chladem.

Mirco Adasta se vyklonil a máchl jednomu z těchto ubožáků rukou před obličejem. Ten vůbec nereagoval.

„Jsou slepí,“ řekl. „Zřejmě hodně z nich nevidí.“

Domorodci k němu vztahovali vyzábělé prsty a volali: „Kummerog je nablízku! Dejte nám jíst!“

„Oslepila vás jeho záře?“ zeptal se jich Bechner.

„Oslnivý Jas, všude oheň. — Mám hlad!“ zachrčel jeden z nich.

„Co je to za dům?“

„Odkud přicházíš, že neznáš Modlitebnu? Dáš mi něco k jídlu?“

Bechner vylovil z kapsy táfličku koncentrátu, rozlomil ji a kus podal slepci. „Vystačí ti to na několik dní,“ řekl mu. „Nesněž to všechno najednou.“

„Co je to?“

„Grilované kuře ve vínové omáče.“

„Cože?“

Bechner se vzdal. Nedbaje rukou, které se k němu vztahovaly, přitáhl si mimoděk límec kombinézy. Zdálo se, že se zde shromáždili všichni vyvrženci a ubožáci z města. Připadal si jako ve slumu.

„Zaber je z detailu!“ přikázal Adastovi. „Chci, aby zprávy byly pořádně šokující.“

Vzápětí vhodil do davu velkoryse ještě dvě táfličky koncentrátu, a pak měl co dělat, aby unikl nastalé rvačce. Jedna skupina kněží právě mize la v hlavním vchodu. Gloom Bechner a jeho průvodci němu rychle zamířili, ale nebyli vpuštěni dovnitř.

„Odejděte z tohoto světa, táhněte odkud jste přišli!“ křikl na ně Herre ach, oblečený ve fialovém hábitu.

„Nikdo nebude bránit Gloomu Bechnerovi ve vstupu!“

„Musíme se modlit — abychom po mohli Kummerogovi přijít k nám.“

„Nikomu v tom nebráním, naopak! Já chci...“

„Okamžitě odejděte!“

„Váš Kummerog,“ vyhrkl náhle Bechner, „je dávno za horami. Tak mi pověz kde je, ty vorvaň!“ Zasmál se když viděl, jak se do vchodu po stavil pultucet dalších Herreachů, a vykřikl: „Jste zaostalý národ, burani, s kterými nemá cenu obchodovat! Možná můžete ještě tak nabídnout suroviny, o ty je vždycky zájem. Pak se ale do jádra vaší planety zavrtají dezintegrační frézy, vysají z něj ceněnou rudu a minerály a vám zůstane ne návratně zničený svět.“

Uchechl se a pokračoval: „To chcete? Není vám pomoci. Jste příliš hloupí a namyšlení, než abyste pochopili skutečnost. Zapomeňte na Kummeroga, ten pro vás beztak ani nehne prstem! Zaveďte mě k nejvyššímu knězi!“

„Máš snad na mysli Nejvyšší zvěstovatelku, Pozemšťane?“

„Přirozeně.“

„Nemůžeš s Presto Go mluvit.“

„To se ještě ukáže. Nabízí vám pomoc, velkorysou“

„Rušíš klid této svatyně.“

Chvilku to vypadalo, jako by si Bechner chtěl vynutit vstup do Modlitebny násilím, pak se ale otočil na podpatku a řekl: „Dobrá, nechci se vtírat. Informace si mohu klidně opatřit jinde.“

Nevšiml si, jak si ho Sibyll Norde nová zkoumavě prohlíží. Rozzuřeně odcházel.

Změnil se, napadlo ji. Takhle vytočeného jsem ho v životě neviděla. Jako by už nebyl spokojen sám se sebou.

„Co vlastně chceš?“ zeptala se šéf reportéra nahlas.

„Spatřit toho zatraceného Kummeroga odsekl vztekle.,, A dostat se do chrámu. Vždyť je to všechno ayindská technika. Tihle černí ďáblové...“

„Co je to s tebou, Gloome? Nejsi nemocný?“

„Ne, ale mám už po krk toho, že se zahazuju s maličkostmi, chápeš? Ne chápeš, co? Potřebujeme konečně získat nějakou pořádnou zpravodajskou bombu! Něco, co vejde do dějin Sluneční soustavy, Musíme vytáhnout Kurnmeroga na světlo boží. A je jedno jak.“

×

×

×

Herreach byl uchvácen velínem korvety. Nešlo mu při tom o technickou vyspělost jako takovou, o to, jak obrovský je rozdíl mezi kulturou těchto tvorů a Herreachů — zaujaly ho především blikající kontrolky a galerie monitorů, na nichž se neustále měnily jakési obrazce.

V té chvíli se objevil hologram. Tak Takkar nadmul nosec a vyvalil zle ná očka, když uviděl nejprve obličej komisaře LSP a pak Bruno Drenderbauma. Připadalo mu to všechno stejně nevysvětlitelné jako záhadné nálezy v norrfském bludišti.

Co když Kurnmerog nepřijde na svět z chrámu? uvažoval toporně a jeho myšlenka byla stejně nebezpečná jako kád' plná kyseliny — kdo se do ní ponoří, nezadržitelně se v ní rozpustí.

Co když Kummerog není jedna bytost, ale symbol celého jednoho národa? Proč se Pozemšťané objevili bezprostředně poté, co se otevřela brána? A co ta nenápadná šedá krabička...?

Takkar náhle viděl cizince jinýma očima. Pozoroval každý pohyb Bruna Drenderbauma. Byl jiný než ostatní a Takkar měl pocit, jako by nebyl schopen před ním skrývat i ty nejtajnější myšlenky. Drenderbaum se ho na ně sice nikdy nezeptal přímo, ale pouze mlhavě naznačoval. Co když tenhle maličký Pozemšťan v černém oblečení připomínajícím kněžské kutny je... Kummerog?

Heerreach se choval čím dál zma teněji. Věděl, kde se zdržují tři Pozemšťané, kteří mu předali krabičku. Ve slujích na předměstí, kde se scházejí moondští svobodně dýchající. Kromě studny byl do nich přístup ještě z dvou utajených míst. Svobodně dýchající se stáhli do podzemí již před mnoha tisíci spánkovými údobími, aby se svým způsobem připravili na Kummerogovo zjevení.

×

×

×

Hologram ukazoval dění u chrámu z perspektivy, kterou bylo možné označit jako falšování dějin. Za tím se však skrýval určitý záměr. Cistolo Khan, jinak klidný a uvážlivý muž, stiskl zuby, až mu vystoupily čelistní svaly. Změkčovací filtry navozovaly pohádkovou atmosféru a stovky modlících se Heerreachů vypadaly přímo nadpozemsky uchváceně. Vzbuzovaly sympatii na první pohled. Jako by bylo možné spoluprožít trans, v němž se domorodci nacházeli.

Zato záběry techniků a vědců byly docela jiné. PAPERMOON se vznášel nad městem jako obrovský stín, který hrozí rozdrtit všechno pod sebou. Stejně tak vypadaly detaily měřících přístrojů, projektorů a robotů, zabíraných z žabí perspektivy.

Posádky lodí Ligy přilétají jako dobyvatelé, kteří neberou ohled na místní obyvatelstvo a chystají se násilím zničit nenahraditelné kulturní dědictví...

„Dost!“ vykřikl Cistolo Khan a servo přerušil přenos, který pokračoval ve stejném stylu zřejmě ještě několik minut. Bechnerova nestoudnost do sáhla vrcholu. Vysílač umístil tentokrát téměř po vlajkovou loď — uprostřed skupiny modlících se Heerreachů. Ko misař Ligy vyčkal celou hodinu a půl, než se Heerreachové domodlí a připojí se k ostatním skupinám

Další vývoj se dal předpokládat. Cistolo Khan se nechal spojit s heod poslouchávatelným hyperkomem s příslušnou komorou Spojeneckého parlamentu na Zemi. Hovor, v němž jednoznačně požádal o povolení učinit přítrž řádění jistých mediálních společností, snažících se vyvolat ne pokoje, trvat pouhé dvě minuty.

Po patnácti minutách se ohlásila První Pozemšťanka.

Vztah Paoly Daschmaganové a Cistola Khana se vyznačoval přísnou dělbou kompetencí, třebaže přirozeně vyžadoval také hodně spolupráce. Nyní komisař Ligy okamžitě zjistil, že První Pozemšťanka odhodila obvyklá pravidla hry a nezdržovala se z frázemi.

„Obyvatelstvo na Zemi denně s napětím očekává reportáž TNR. Jestli budou přenosy pokračovat ještě několik dní, tahle společnost se na hodně dlouhou dobu finančně zahojí. Trokan a Heerreachové jsou teď ve Sluneční soustavě tématem dne.“

„Přesto...“

Paola Daschmaganová přerušila Cistola Khana jednoznačným gestem.

„Vysílání na Zemi nebude v žádném případě zakázáno,“ řekla ostře. „Jsme hrdi na demokratický režim a já nepřipustím ani v náznacích vznik policejního státu.“ Vzápětí se

zmírnila a dodala: „Promiň, Cistolo, ale jinak jsem rozhodnout nemohla. K tvým pravomocím patří zadržet re portéry, ale zakázat přenosy ti nepři náleží.

A teď bych ráda věděla, co se na Trokanu skutečně děje. Kdy zrušíte ochranný štít kolem vrtací hlavy?“

„Nevím. Myles tvrdí, že to potrvá ještě pár dní...“

Vzápětí si Khan navlékl SERUN a opustil vlajkovou loď, aby zkontroloval postup prací. Přestože nasadili všechny dostupné technické prostředky, žádné nové důležité poznatky nezískali. Všichni jen krčili rameny.

Chrámy zůstávaly i nadále záhadou, stejně jako to, jak mohl vyrůst z tří centimetrů vysokého objektu v tak monumentální dílo. S takovou technickou vyspělostí se Pozemšťané dosud nesetkali.

V milionovém Moondu nadešel nový den. Oblaka na obloze se zbarvila do růžova svítáním a začalo mírně sněžit.

Khan se pochybovačně rozhlédl. Z reproduktorů se linulo hlášení, v němž byli Herreachové varováni před nadcházejícím nečasem. Ti však jako by je neslyšeli — do města se valily městskou dráhou další davy poutníků a před městem se hromadily bez nadějně přecpané železniční vlaky. Moond praskal ve švech.

Rádiem se komisaři Ligy ohlásil Bruno Drenderbaum. Přistál s korvetou na opačném konci města a s hrstkou mužů a s Takem Takkarem pro nikl do jeskyň svobodně dýchajících. Bohužel neuspěl.

„Už už jsem se obával,“ sděloval Khanovi, „že Bechner a jeho lidé odletěli. V podzemí zůstalo jen pár Herreachů. Zřejmě je vyděsilo zemětřesení.

„M nějaké informace, kam se Bechner vytratil?“

„Prý se chtěl dostat k chrámu. Víc neví.“

„Ano, opravdu tady byl,“ ulevil si Khan ironicky.

Přivalil se nízký šedočerný mrak, který vypadal jako obrovitý válec, který zdrtí vše, co se pod něj dostane. Když zakryl slunce, Herreachové se přestali modlit. Hluboká černo ta pohltila nejen horní dvě třetiny chrámu, ale také PAPERMOON.

Vzápětí se na zemi sneslo krupobití. Cistolo Khan se zakrátko bpo kotníky ve vrstvě ledových kuliček velikosti palce. Na rozdíl od Herreachů ho však chránil SERIJN.

Domorodců se zmocnila panika a tisíce se jich vzájemně ušlapaly na chrámovém prostranství a ještě víc v přilehlých ulicích.

První nárazová pole vytvořila v něm kolikametrové výšce ochrannou clonu proti kroupám, ale projektory ne dokázaly pokrýt více než polovinu prostranství. -

Náhle se nad město přihnala vánice a vlny pohřbila domy vysokou vrstvou těžkého sněhu. Střechy ne vydržely nápor a hroutily se, telegrafní dráty se trhaly a mohutné stožáry se lámaly jako zápalky. Nad Moondem zuřil blizzard, jak to Trokan nezažil již více než 250 milionů let.

×

×

×

Velké nádraží leželo mimo Moond a sbíhaly se sem koleje ze všech světových stran. Sloužilo především nákladní dopravě, překládaly se zde stavební materiály, braadové topivo a vše, co

bylo sklizeny na polích. Pro tože zboží nebylo nikdy vystaveno povětrnostním vlivům, nestály zde žádné skladovací haly.

Místo zboží sem však již dva dny proudilo stále víc poutníků, kteří procházeli mezi očouzenými, smradlavými soupravami směrem k městu. O žádné organizaci nemohla být řeč a vše probíhalo chaoticky, podle nezná mých zákonitostí.

„Jako lumíci,“ zamumlala Sibyll Nordenová. „Řídí se jen instinktem.“

Téměř nikdo si nevšímal tří Pozemšťanů, kteří se uchýlili za obrovskou haldu braadového uhlé a odtamtud nerušeně sledovali dění na nádraží.

Mirco Adasta natáčel působivě scénérii a Bechner současně doprovázel obraz komentářem: „Vlaky tažené parními lokomotivami, tyto primitivní lomozní dopravní prostředky, jsou pro Herreachy výkřikem nejmodernější techniky. V těchto soupravách se sem za katastrofálních okolností dohrkaly spousty poutníků. Všichni chtějí být při tom, až bůh Kummerog vyjde z chrámu.

Avšak nejen Herreachové, nýbrž také naši diváci určitě hoří zvědavostí, až spatří toto velkolepé divadlo. Kdo nebo co je Kummerog? Každý, kdo sleduje zprávy TNR na stotřináctém kanálu, se může zúčastnit naší soutěže o ceny a pokusit se odpovědět na tyto otázky:

Přečkal bůh Kummerog stamiliony let, žije ještě vůbec, nebo najdeme pouze jeho kosti? S kým se, vlastně setkáme?

Předejte do čtyřiaadvaceti hodin standardního času svou osobní představu tohoto boha naší sta v Terrania City. Na ty, kteří se nejvíc přiblíží skutečnosti, čeká losování a výherci získají třítydenní dobrodružný zájezd po rozlehlých dálavách Trokanu. Kdo by nechtěl patřit ke šťastlivcům, kteří jako jedni z mála poznají na vlastní oči odvrácenou stranu vesmíru?“

Proudem poutníků se prodíral povoz tažený volským spřežením, který zakrátko jen o vlásek unikl srážce s posunující lokomotivou.

„To je Roban Gom,“ prohlásil Adas ta, když na něj zamířil translokátor. „Ostatní, kteří jedou s ním, neznám.“

„Zřejmě brzy dorazí Gen Triokod,“ zachrčel Bechner. Na čele se mu perlil pot, a náhle zbledl jako křída.

„Musíme...,“ zajíkl se a začal se dávit. Rukama se křečovitě popadl za břicho, předklonil se a klesl na kole na. Vzápětí se mu z úst vyřinul narůžovělý hlen. Adasta a Sibyll se mu marně snažili pomoci. Uplynulo ně kolik minut, než Bechnerovy křeče ustaly a jeho dech se zklidnil.

„To je to svinstvo, co jsme snědli,“ vyhrkla Sibyll, když si vzpomněla, jak do sebe Gloom, kterému se nyní pomalu vracela barva do tváře, na cpal půltucet chutných červů.

„Dám království za koňak“ za chrchlal Bechner. Měli však u sebe jen výživné koncentráty a pilulky na zahnání žízně.

Těžké sněhové vločky se pomalu snášely na malebnou zimní krajinu, když se přihnala další bouře, která pohazovala Herreachy jako loutkami.

Do bílé stěny vjel další vlak, ozvalo se skřípění a od kolejí vzlétaly roje jisker. Přesto lokomotiva narazila do kamenné zídky na konci trati a vykolejila. Herreachové vypadávali z vlaku, když se vagony vzpřícily. Na štěstí souprava v okamžiku nárazu skoro stála, takže došlo jen k několika zraněním.

Poutníci se chvatně sbírali ze země a rychle se vydávali směrem ke chrámu. Šlo jim to ztuha, protože se mu- seli brodit půlmetrovou vrstvou sněhu a odolávat náporu vichřice.

Povoz se blížil v závětrí vlaku. Ve vánici byl vidět jen pomocí infrahledu. Na jeho monitoru bylo možné sledovat, jak se vůz zastavil a sesedl z něj nějaký Herreach v bílé kutně, která skoro splývala se zasněženým okolím.

„To je Gen Triokod!“ vykřikl Bechner, když se povoz opět rozjel. „Na co ještě čekáme? Honem, uděláme s ním exkluzivní rozhovor. Svobodně dýchající jsou kacíři, nespokojení pochybovači.....“

..... které potřebujeme pro reportáže jako sůl,“ doplnila šéfreportéra cynicky Sibyll Nordenová. Už dávno nevěřila, že Bechnerovi jde o objektivní zpravodajství. Jediné měřítko kvality pro něj představovala vyhlídka na zisk. A tenhle rozhovor uprostřed Galaxie, kde se bortily staré světy, pro něj měl cenu zlata.

Vzápětí se na povoz vrhla skupina Herreachů, kteří právě vystupovali z vlaku. Vytrhli kočímu opratě z rukou a převrhli vůz. Vyděšená zvířata jej táhla ještě kousek dál, až z postranic korby létaly třísky. Ti, kteří na ní ještě před chvilkou seděli, se nyní váleli ve sněhu a útočníci je mlátili hlava nehlava.

Když Bechner viděl, jak se jeden z napadených hroutí s proříznutým hrdlem pod vlak, odhodil všechny zábrany a zapnul svůj letový agregát. Výdej energie byl na těch padesát metrů směšný, a když bude mít štěstí, posádka PAPERMOONU ho ani nestačí lokalizovat.

Vrhl se zezadu na dva Herreachy a složil je úderem pěstmi do týla. Ostatní útočníky paralyzoval kombizářčem. Adasta ani Nordenová nemuseli za sahovat. Mezi třemi mrtvými, jejichž krev barvila sníh, nebyli ani Roban Gom, ani Gen Triokod.

„Tohle byla práce Presto Go,“ řekl Gom, když ho našli. „Chce nám, svobodně dýchajícím, za každou cenu zabránit, abychom vysvobodili Kummeroga.“

„A vy jste toho schopní?“ zeptal se ho Bechner číhavě.

„Ty patříš k cizincům, kteří u chrámu přistáli s tím podivným strojem? oslovil ho znenadání Gen Triokod. Byl skoro o čtyřicet centimetrů vyšší než šéfreportér a nadmutý nosc svěřčil o jeho soustředění.

„Dejň tomu, že to nejsou mí přátelé,“ odpověděl Bech opatrně.

„Pak věz, že my svobodně dýchající otevřeme chrám Kummerogovi,“ prohlásil slavnostně Triokod. „Doved' mě do města! Čím dříve se shromáždí všichni naši bratři, tím dřív se zjeví náš bůh.“

Sněhová bouře zuřila dál, a proto se Bechner rozhodl, že poletí. Popa dl Triokoda a Sibyll se ujala Goma. Když dorazili k prvním obydlím, pře pnul Bechnér na autopilota. Že učinil správně, mu dokázalo, když se ani ne po třech minutách za nimi objevila korveta. Aktivoval obrazový projektor před levým okem a zakrátko se skutečně ozval Drenderbaum.

„Jak dlouho si ještě chceš s námi hrát, Gloome Bechnere? Pokud si myslíš, že doletíte k tryskáči, pak na' to zapomeň. Objevili jsme PERSII pod skalním převisem. Nuže...“

„Do háje!“ pronesl procítěně šéfreportér a vypnul projektor.

× × ×

Na matku si stěží pamatuji a na její smrti nelze nic měnit, stejně jako na běhu světa. Presto cítím z vůči Nejvyššímu zvěstovateli. To on při kázal aby ji zabili, protože mu její mimořádné schopnosti při modlení byly trnek v oku a bál se o svou moc. Vím nyní, že mě clerové

podvedli, při pravili mě o jistotu, že budu jednou u toho, až pět tisíc Herreachů stvoří obra Šimbau a on prorazí chrámovou bránu.

Uvádím se do transu a snažím se dát svým vizím nový cíl. Modlím se v pustině často celé dny a zanedbávám své tělo. Jen tak ale nacházím klid, po kterém tolik prahnu. Šeptám si slova předávaná z generace na generaci, a pak zase křičím do prázdnoty svou touhu a zlobu.

Kolem mě krouží stíny a já vím, že to jsou postavy, jež jsem sám stvořil. Zničí mě, pokud se je nenaučím ovládat, stejně jako podobné stíny tu a tam zabijí nějakého učedníka ve výcvikových táborech.

Dva tisíce spánkových období samoty. Cítím však, že mi dobrovolně naložené břímě pomohlo najít cestu k sobě. Jednoho dne zlomím klatbu clerosu a dokážu, jaká síla ve mně vězí.

Vracím se zpátky do Moondu, protože jsem se doslechl o těch, kteří již nedůvěřují kněžím a chystají se zbořit jejich mocenskou strukturu. Vidím chrám z dálky a cítím neodolatelné nutkání modlit se na prostranství před ním. Konečně poznávám první svobodně dýchající. Nedokážu říct, zda mě zklamali nebo ne. Bouří se proti vládnoucímu pořádku, ale nemají cíl.

Jejich pestré společenství se vyžívá v prázdných frázích. Nemá sklon k řádu a žádná pravidla, až na to, které zásadně zpochybňuje všechny staré hodnoty a podle kterého nenechají kámen na kameni, jen aby konečně vysvobodili Kummeroga z chrámu.

Přidávám se k nim, protože tihle psanci a vydědenci jsou v modlitbě silnější než kněží. Stíny, které vyvoláváme, nejsou již tak zřetelné a dobře ovladatelné jako skřet Palomin nebo mnohočetný Brodik či Gretra, zato mnohem silnější. Když jdou, chvěje se pod jejich kroky země a někdy rozdrtní mezi prsty dokonce i velké kameny.

Dovedu si představit, že náš obí Šimbaa bude mít dost síly k tomu, aby rozrazil chrámovou bránu. Proto zůstávám u svobodně dýchajících a snažím se je sjednotit - dát jim skutečný společný cíl. Uplyne několik spánkových období a stávám se jejich vůdcem.

Postavy, které vytváříme, se podobají obru Šimbaovi čím dál více a já nad nimi cítím stále větší moc. Nikdy ale nebudu mít možnost vyvolat je přímo u chrámu. Modlíme se v podzemí, kam se zavrtáváme jako červi, a proto se několikrát pokusím promluvit s Kummerogovou Nejvyšší zvěstovatelkou Presto Go.

Její duchovenstvo je přísně organizováno a čítá desetitisíce kněží. Mých svobodně dýchajících je proti nim žalostně málo, zato jejich modlitby jsou silnější.

Presto Go mě přijímá s opovržením, jsem pro ni bastard, vyvrženec, který by udělal nejlépe, kdyby se sám zabil.

„Proč nechceš takto dokázat svou oddanost Kummerogovi?“ zeptá se mě posměšně.

„Protože jsem ten, který přiměje obra Šimbau, aby rozrazil bránu chrámu,“ odpovím klidně.

× × ×

„Jsem přesvědčena, že to svobodně dýchající dokážou,“ řekla Sibyll Nordenová.

Pokud naši vědci předtím.. .“

„Naši?“ vyhrkla zamračeně. „Na čí straně vlastně stojíš? Myslím, že se herreašská kultura docela dobře obejde bez naší vyspělé techniky. Proč se do toho vůbec mícháme?“

„A co vlastně chceš ty, Sibyll?“

Uchechl se Gloom Bechner. „Vyzvat V našem příštím přenosu všechny Pozemšťany, aby laskavě dali ruce pryč od Trokanu zapomněli na národ, který vznikl nepřírodním vývojem?“

Právě dokončovali třetí vstup od chvíle, kdy před třemi dny zachránili Genu Triokodovi život na nádraží. Mezitím poznali hodně ze života svobodně dýchajících a ze zákonů clerosu.

Nejprve natáčeli zmrzlé nebožtíky v ulicích a marné podpurné akce Cistola Khana. Herreachové si nedali pomoci, protože jejich mentalita se velmi lišila od lidské. Nevěděli co si počít s termoooblečením a výhřevný mi materiály, a veškeré vysvětlování vyznělo naplano.

Druhá zpráva převážně dokumen tovala životní pouť Gena Triokoda. Bechner a jeho spolupracovníci ho označili za vysoce inteligentního a velmi nedůvěřivého vůči svým souputníkům. Triokod začal reportérům ochotně vyprávět o svém životě, ne věděl však, že Mirco Adasta zachycuje každé jeho slovo.

Netrvalo dlouho a polovina obyvatel Sluneční soustavy znala obličej i životní příběh Gena Triokoda.

Jediné, čím si nebyl Gloom Bechner jist, bylo, zda se jeho reportáže skutečně vysílají, protože neměl možnost spojit se s TNR.

„Byl jsem při tom,“ řekl Bechner v úvodu třetího přenosu. „Jsem zřejmě prvním člověkem, který byl přítomen hromadné herreašské modlitbě, tedy podle měl spíš hypnóze zavánějící šarlatánstvím. Na mě působí celá je jich mytologie spíše směšně. Není v ní nic hmatatelného, prokazatelného pro každého alespoň zpola rozumného tvora.“

„Nedělej si legraci z věcí, kterým nerozumíš,“ napomenula ho Sibyll. „Nebud’ předpojatý a intolerantní!“

„Nefušuj do psychoanalýzy, zlato. Nedržím tě, pokud máš dojem, že by s tebou u jiné stanice zacházeli lidštěji.“

Sibyll Nordenová uraženě mlčela. „Jediné co vím jistě,“ pokračoval nevzrušeně Bechner, „a o čem jsem se opakovaně přesvědčil při herreašské modlitbě, je, že s obrem Šimbaou nebudou žádné žerty.“

Zakončil reportáž a předal vysílač jednomu Herreachovi, aby je uložil do jednoho z vlaků, které odjížděly z Moondy pro další poutníky. Takhle jej Drenderbaum nevyčenechá dřív, než bude po přenosu.

Namluvil ještě další, tentokrát stručnou zprávu, a řekl kurýrovi: „Odlož tuhle krabičku kdekoli v Moondy, víc nic.“

„Ty ses zbláznil!“ vyhrkl ohrome ně Mirco Adasta. „Tohle bude průšvih jako mraky.“

„Znáš snad lepší řešení?“ zeptal se ho Gloom Bechner. „Jak dlouho podle tebe ještě budeme moct hrát tuhle hru?“

×

×

×

Bruno Drenderbaum se ohlásil ani ne po dvou hodinách. „Z tvých reportáží tryská cynismus, Bechnere!“ řekl.

Séfreportér se ledově uchechtl. By’o mu jasné, že asistent komisaře LSP se ho snaží vyprovokovat, a pro to raději mlčel. V

„Víš dobře, že nemůžeš odletět z Trokanu,“ nevydržel to po necelé minutě Drenderbaum „, Jaký je to pocit být uvězněn na světě, který se možná zakrátko promění v peklo?“

Sníh roztál, ale přihnaly se další vichřice a zasypaly ulice sutí. A ještě k tomu se ráno nakrátko opět zachvěla země.

„Bouře budou čím dál horší a zničí na Trokanu citlivý ekosystém. Deska, na níž leží Moond, je zvlášť náchylná k otřesům. Tvé zaryté mlčení připisují obavě, abychom nezaměřili tvé stanoviště, Bechnere. Dobrá, při jmu tvé podmínky a vyměním tvé třaskavé informace za volný odlet. A možná i za povolení natáčet u chrámu.“

Šéfreportér aktivoval náramkový interkom a řekl: „Bechner Drenderbaumovi. Navrhuji setkání za dvacet minut, dvacet kilometrů jihozápadně od Moondu. Konec.“

×

×

×

Poprvé si stanuli tváří v tvář. Zatím co Bruno Drenderbaum se na Olooma Bechnera usmíval, v šéfreportérově uzavřené tváři se nepohnul jediný sval. Jen mlčky pokývl hlavou, když mu asistent komisaře nabídl místo.

Maškaráda, pomyslel si Drenderbaum. Dávno není tak sebejistý, jak dělá. Jako by věděl, že zašel příliš daleko, a strachuje se o bezpečí svých lidí. Jeho neklid vzrůstá.

„Poslouchám,“ řekl nahlas.

„Město je jako sud prachu a doutnák hoří od chvíle, kdy se otevřela

chrámová brána. O Kummerogovo zjevení neusilují jen kněží, ale také

další významné uskupení, které si říká Svobodně dýchající. Jeho členové také dosahují při modlitbách největšího účinku...“

Drenderbaum ani jednou nepřerušil subjektivně zabarvený proud šéf reportérových informací 6 modlitbách, při nichž se zhmotňují obrovské postavy, a o obru Šimbaovi. Ani na okamžik neměl pocit, že by Bechner přeháněl.

odevšad se sjíždějí Kummerogovi učedníci a chystají se přivolat svého boha největší modlitbou všech dob. Ale ani svobodně dýchající ne miní zůstat pozadu. Gen Triokod doufá, že co nevidět shromáždí alespoň dva tisíce svých nejschopnějších věrných a společně s nimi otevře vnitřek chrámu. Hrozí nebezpečí, že mezi Herreachy dojde k největšímu rozkolu v jejich dějinách a následky mohou být nedozírné. Neznají sice války, ale zabíjet dovedou bez milosti.“

„Protože smrt pro ně neznamena téměř nic,“ poznamenal Drenderbaum, který díky empatickým vlohám poznal, že Bechner je přesvědčen o výbušnosti svých poznatků.

Zjevně chybělo jen několik hodin k tomu, než se před chrámem srazí kněží a svobodně dýchající. Lze vůbec nějak zabránit střetu? Vytlačit Herreachy z prostranství a je paratronovými poli, a přitom poslat pat jejich náboženské cítění? To ne! Konec konců pány planety byli oni.

„Dostanu povolení natáčet u chrámu?“ připomněl Drenderbaumovi Bechner.

„Ano. Rád bych tě však upozornil na to, že seismologové očekávají v oblasti města silné zemětřesení. Možná by bylo lépe, kdybys vzal své lidi, nasedli jste do tryskáče a koukali se co nejrychleji ztratit.“

„Rozhodnutí nech laskavě na nás,“ zavrčel Bechner. „Tuhle reportáž od TNR koupí celá Mléčná dráha.“

„Jak vidím, peníze jsou ti přednější než zdraví.“

„Dokonce přednější než život,“ uchechtl se vyzývavě šéfreportér. „Možná jsem se nakazil herreašským životním postojem. Z rozhovoru s Genem Triokodem mi ostatně vyplynulo, že domorodcům je srdečně jed no, jestli jejich domovinu čeká zkáza nebo ne. Tvrdí, že Kummerog se o ně postará. a odvede je do své vlasti.“

x

x

x

Vedoucí výzkumník Thooker vzhlédl od výpočtu, který se mu před několika minutami objevil na monitoru syntronu, a tvářil se poprvé po několika dnech spokojeně.

Nikdo nepromluvil, když se hluboce zaklonil a vzhlédl k vrtací hlavě vysoké 1 089 metrů, která se matně odrážela od ztemnělé noční oblohy. Interference pohasly, a pětirozměrný štít beztak nebyl v rozsahu běžné optiky vidět. Provedli maximum měření a analýz, a nedalo se víc udělat, až na...

„Začneme konečně krok za krokem neutralizovat pole,“ prohlásil Thooker. „Myslím, že za několik hodin budeme moct vstoupit dovnitř.“

„A zjistíme, co se dělo s Trokanem,“ řekl Myles Kantor, který vedl průběžná měření z paluby výzkumného křižníku zavěšeného na oběžné dráze. Jak později tvrdil, dostal se na palubu právě včas, aby se aktivně zúčastnil nejvýznamnější události v nejmladších dějinách Sluneční soustavy.

Došlo k ní 20. října 1288 NGL.

Končila noc na této části planety a na východě se už objevoval tenkýproužek světla.

„Začínáme s neutralizací v úseku B a stoupáme spirálovitě vzhůru,“ hlásil Thooker. Před ním se vznášel spektrální holografický obraz chrámu, vysoký necelé tři metry, v němž byly zaneseny tři tucty sektorů. Kolísání hustoty pole umožňovala zpětně nastavovat jednotlivé projektory.

Hlasem řídil roboty, dopravující kompenzátory z PAPERMOONU.

Celé baterie reflektorů zaplavily chrám a prostranství kolem zářivým světlem. Stále ještě se zde zdržovaly až tři tisíce Herreachů. Stáli již několik hodin jako sochy a vzhlíželi k chrámu. Část z nich se modlila. Ne dalo se na nich poznat, zda je lekala obnovená aktivita Pozemšťanů nebo ne.

Postupně docházela hlášení, že ‘všech dvanáct kompenzátorů se do stalo do svých postavení.

„Funguje synchronizace?“ zeptal se Kantor,

„Máš nás snad za začátečníky, Mylesi?“ zle se na něj obořil Thooker, před nímž se ve výši pasu vznášel řídicí pult.

• „Je syntron připraven zasáhnout v případě nouze?“

„Zapojen!“

„Nárazová pole?“

„Aktivována! I kdyby nám to, začalo létat kolem uší, Herreachové to neschytají.“

Thooker na okamžik zaváhal a pak aktivoval první stupeň. Když intenzita proudů dosáhla maxima, žlutá kontrolka zhasla.

„Jednička v provozu! Bez závad!“ Asi ve výšce sto metrů vlevo od otevřené brány jako by se náhle objevil tmavší obdélník, který se držel přes ‘ně předem vypočtených přímek:

„Zvýšit výkon, a držet!“

„Sektor se za tři minuty oslabí,“ řekl Myles Kantor.

Měl pravdu. ‘Ve zlomku vteřiny se plocha na tom místě leskla jako předtím, jen mléčný závoj se přemístil na dva další segmenty.

Vtom vyšel žhavý sluneční kotouč, a s ním se objevili i Herreachové. Když byl neutralizován sedmý segment, tísnilo se na prostranství už nejméně šest tisíc zvědavých domorodců. Všichni byli v bílém a přes hlavy měli přetaženy kápě, aby e chránili před oslnivými paprsky. „Pole číslo dvanáct!“ zvolal Thoo ker spokojeně.

Robotická sonda, vznášející se vysoko nad chrámovým prostranstvím, mu zprostředkovala celkové dění. Herreachů přibývalo a první se už přiblížili až na několik metrů ke kom penzátorům. Bylo vidět osm, možná devět tisíc zakuklených postav a vyzařoval z nich neklid přecházející v agresivitu. Zatím ještě ale nenapadli jediného výzkumníka.

Thooker si letmo vzpomněl, jak se mu Cistolo Khan svěřil, že byl varován před pochybnými záměry určitých domorodců A i kdyby řekl si — co by zmohli holými pěsti proti paratronovým štítům a SERUNŮM? Soustředil se opět na práci. Polovina hyperpole byla značně oslabena. Herreachů bylo na prostranství již deset tisíc a z okolních ulic se drali další.

Thookera nijak nepřekvapilo, když se první domorodci začali strkat a vzájemně napadat pěsti. Bylo to ne vyhnutelné. Trýznivá tlačení, vše obecná podrážděnost...

Několik set Herreachů e zřetelně odlišovalo od ostatních. Pospíchali cílevědomě k otevřené bráně. Další se je snažili následovat, ale nemohli se většinou vyprostit z davu. Byli drže ni, sráženi k zemi a ostatní po nich šlapali. Vřava rostla.

„Nereagujte, pokud nikdo nenapadne bezprostředně vás nebo zařízení!“ zaslechl Thooker v reproduk toru varování Cistola Khana. „Potvrdily se naše informace, že Herreachové jsou nejednotní:“

„Co se ještě stane?“ zamumlal Tho oker. „Dokud nám nezačnou překá žet, může se tu sejít třeba celé město.“

Před bránou se už tísr dva tisíce Herreachů. V bráně se zřetelně zrcadlila energetická zástěna. Zakrátko měla.padnout i ta.

„Modlí se.“

Domorodci před bránou spustili onen tajuplný zpěv, který na prostranství zazníval v různé intenzitě již po celé dny. Vážně si snad mysleli, že tak vylákají Kummeroga z chrámu? Svého boha, v jehož příchod doufají již celou věčnost?

Thooker se přistihl, jak se usmívá. Poslední dva segmenty... Rozčileně si všiml, jak se před chrámem vznáší cosi třpytivého. Bylo to podivné, jako by se ve zlomku vteřiny změnil lom světla.

Dva tisíce Herreachů se modlily čím dál hlasitěji a muselo to být slyšet daleko mimo město. Thookera ohro milo, že ho zpěv fascinuje. Prudce potřásl hlavou, aby se toho zbavil.

V té chvíli se z třpytivé mlhoviny vytvarovala dvanáctimetrová humanoidní průsvitná postava a více než dva tisíce Herreachů s jásotem při vítaly.

„Šimbao!“ neslo se prostranstvím. Slábly poslední pětirozměrné segmenty. Brzy se měl rozplynout hyperenergetický štít obklopující chrám.

Šimbao otevři bránu! Šimbao, vysvobod' Kummerogal'“

Obr se dal nejistě, vrávoravě do po hybu, a země se zachvívala pod jeho kroky. Duchem stvořená bytost zřejmě nabrala tělesnou podobu,

Thooker si hryzl spodní ret, až mu začal krvácet. Ze svého stanoviště měl dokonalý výhled a viděl, jak obr Šimbaa došel k bráně a dotkl se oslabeného ochranného štítu.

Spršky planoucího jasu se rozprskly do všech stran a obr se proměnil v ohnivou kouli, ale neshořel. Stačil mu jeden krok a prorazil zástěnu z pěti rozměrné energie, která se vzápětí rozplynula., Prostranstvím hřměla modlitba Herreachů a přidávaly se k ní další hlasy.

A obr Šimbaa zmizel v jasně nasvícené chodbě.

×

×

×

Komisař Ligy byl hluboce otřesen. Nedokázal pochopit, jak mohl chybně vyhodnotit situaci a ze dvou rozhodnutí vybrat to nesprávné. Přitom byl varován Bruno mu okamžitě předal všechny informace, které získal o svobodně dýchajících.

Bylo rovněž nepochopitelné, že bylo možné pouhou koncentrací a společným úsilím zmaterializovat dvanáctimetrového obra. Nedalo se to vysvětlit ani vědeckými, ani technickými poznatky.

Tři reportéři TNR proběhli kolem. Bezpochyby chtěli následovat obra, protože s řídili rovnou k chrámové bráně. Zřejmě zešléli, když chtěli takhle riskovat bez patřičného vybavení.

Khan navlečený v SERUNU byl u brány dříve než Bechner. „Dál nesmíte!“ křikl na trojici reportérů „Jestli se chcete zabít, udělejte to laskavě jinde.“

Z chodby k nim dolehlo duté buše ní a znovu měli pocit, jako by se pod nimi zachvěla země.

„Někdo musí za ním,“ namítl Bechner. „To je jedinečná šance...“

„Půjdu já,“ odsekl nesmlouvavě Cistolo Khah.

Vtom se vedle něj snesli Myles Kantor a Ose Bandolph, oba rovněž v SERUNECH.

„Myslíš si, že tě pustím samotné ho?“ zvolal Kantor.

„Chci kopii záznamů SERUNU!“ křičel za nimi Gloom Bechner, ale nikdo mu neodpověděl.

Brána byla devatenáct metrů vysoká a sedmáct široká, a spolkla trojici mužů jako nic. Chodba byla prázdná. Bílé světlo pronikalo dokonce i filtry SERUNU. Na konci bylo vidět naprosto nerosozumitelné technické zařízení.

„To je šílenství,“ zachrčel Bandolph. Také Myles Kantor se na okamžik zarazil a hleděl na onen konglomerát cizorodých stavebních prvků. Hledal nějaké srovnání, ale nenapadalo ho nic, co by se třeba jen vzdáleně podobalo vnitřku vrtací hlavy. Měli před sebou přístroje, které vypadaly jako bizarní anténní systémy, filigránská umělecká díla, prvky, které se jevily z každého úhlu docela jinak.

„Neuronální síť,“ zamumlal fascinovaně Myles Kantor. „A v každém záblesku se skrývá o kapacitě tisíc gigabytů.“

„To je Kummerog?“ zeptal se ho Ose Bandolph. „Stroj jako božstvo?“ Znovu se chodbou rozlehlo hřmě ní tápavých, kroků obra Šimbay. Po pravé straně chodby se do nitra chrámu táhla široká stopa jeho zkázonosné činnosti — spadané galerie, rozlámané a zdeformované agregáty.

„Musíme ho zarazit!“ zabědoval Kantor. „Tohle všechno je nenahraditelná pokladnice pro celé lidstvo!“

„Omezení tvých tělesných funkcí,“ zašeptal servo. „Tep a krevní tlak se blíží k život ohrožujícím hodnotám. Doporučuji injekci pro stabilizaci krevního oběhu.“ ‘ ‘

Kantor se zapotácel a všechno kolem něj se začalo točit.

„Připravím injekci, Mylesi Kantore.“

„Nic nepřipravuj!“ zachrčel vědec. „Nech m na pokoji!“

„Blížíš se stavu hyperaktivity. Registruji anomální vyplavování hormonů, zvláště pak adrenalinu.“

„Deaktivuj medosenzory přikázal servovi Kantor příkře.

Necelých deset metrů před ním se táhlo Šimbaovo ničivé dílo. Obr máchal kolem sebe oběma pažemi a všude to vypadalo jako po boji. Co nestačil rozmlátit, to rozdupal. Spíše to ale vypadalo, jako by se pohyboval po chrámu naprosto bezcílně. ,

To všechno bylo kdysi vysoké třicet centimetrů! blesko Kantorovi hlavou.

„Kummerogu,“ ozvalo se do skřípění trhajícího se kovu.

Dveře... Nová chodba vedoucí hlouběji do nitra vrtací hlavy. Šimbaa prorazil ostění a v hale zadveř mi bylo možno spatřit stejný obraz

zkázy. ‘

„Kurnmerogu?“

„Zdá se, že neví kudy kam,“ řekl Cistolo Khan. „A my mu nemůžeme pomoci.“ Vzápětí zahřímá přes vnější reproduktor: „Stůj, Šimbaa! Jen všechno zničíš a nikdy Kurnmeroga nenajdeš!“

OTEVŘETE BRÁNU KE KUMMEROGOVI! ozval se nový hlas. Byl pouze na mentální, nebo na akustické úrovni? Možná na obou, neboť senzory zachytily herreašskou řeč, lépe řečeno herrodštinu, kterou se mluvilo pouze v oblasti milionového Moondu.

Jakou bránu má na mysli? Podle všeho ne tu, která vede ven a je otevřená již hodně dlouho.

„Kummerogu?“ zachrčel obr Šimbaa.

„Slyšíš to, Mylesi?“ zeptal se Cistolo Khan Kantora.

„Jsou důležitější věci než nějaké chrčení,“ odsekl vědec.

OTEVŘETE BRÁNU KE KUMMEROGOVI!

„Myslím že vím o co ti jde, Cisto lo,“ ohlásil se Ose Bandolph. „To chrčení zní jako modlitba herreašských svobodně dýchajících.“

„Podle toho je obr nejspíš jejich ý tvorem.“

Za dvačet minut stihl Šimbaa zničit techniku, která zde bez úhony přečkala celých 250 milionů let.

OTEVŘETE BRÁNU KE KUMMEROGOVI!

Neviditelné reproduktory mlely z posledního a na hromady šrotu se pomalu ukládal černý popel.

„Pokud máš pravdu a mohou za to Herreachově , musíme ukončit jejich modlitbu dřív, než zničí chrám doce la,“ vyhrkl Myles Kantor.

„Kummerogu?“ Tentokrát zazněl zmučený výkřik, do kterého jako by se promítlo zoufalství dvou tisíc svobodně dýchajících.

„Co s nimi uděláme?“ zeptat se ko misař Ligy. „Modlí se a jsou napros to v transu Říká se o mně, že jsem zastánce tvrdé ruky, ale teď nemůžeme podniknout nic jiného, než se pokusit je přesvědčit.“

„A do té doby Šimbaa stačí dokončit dílo zkázy.“

Vtom se chrámem rozlehl stále sílící rachot a všechno se roztrásl. Znovu se zvířil černý popel a zakryl výhled. Dvacet metrů vysoký agregát, který obr za chůze jen škrábl, se začal ve zpomaleném tempu hroutit do sebe.

„Za tohle nemůže Šimbaa, ale zemětřesení.“

Všechno jako by se dalo do pohyb Šimbaa prorazil stěnu, zapotácel se a pracně se narovnal. Vzápětí se celý zkroutil a žalostně zasténal. Začal kolem sebe mlátit a bědoval, jako kdyby trpěl příšernými bolestmi. Bledl čím dál více a ztrácel se před očima.

Když po několika minutách ode zněly otřesy, obr zmizel nadobro. Uvnitř chrámu zavládlo tísnivé ticho, přerušované jen tajemným praskáním a skřípěním ve stěnách. Všude se válely trosky a nikdo nedokázal říct, zda zde. vůbec ještě zůstalo něco, co by se dalo využít.

× × ×

Venku před chrámem bylo zemětřesení mnohem silnější. První otřes sice trval pouze několik vteřin, ale chrámově prostranství popraskalo na mnoha místech. Objevovaly se hluboké trhliny v nichž mizeli Herreachové, a které se po chvíli opět uzavíraly.

Katastrofy nebyli ušetřeni ani mod lící se svobodně dýchající. Tělesný dotyk byl přerušen, a když bez hlesu zemřeli první z nich, zhroutilo se i jejich soustředění. Z chrámu se ozývalo děsivé vytí a to donutilo zbývající k bezhlavému útěku.

Mirco Adasta točil nastalý chaos.

Byl to sice živý přenos, ale Gloom Bechner poprvé v životě nemyslel jen na úspěch. Herreachové po sobě šlapali, vráželi do sebe a mizeli v nových a nových trhlínách.

Z města sem doléhalo praštění, pukání a tříštění. Většina domů, která přečkala beze škod předchozí slabší zemětřesení, se nyní hroutila a pohřbívala pod troskami své obyvatele. Nad Moondem se jako rubáš vznášel mohutný oblak prachu a požáry stravo valy obydlí jako nenasytné šelmy.

Dvě hodiny nato se PERSIA vznášela vysoko nad zadýmeným, zpola zpusťšeným městem a Gloom Bechner zastřeným hlasem komentoval záchranné akce, které nařídil Cistolo Khan.

Jen v Moondu šly počty mrtvých a raněných do desetitisíců, a přitom těžké zemětřesení bylo patrně pouze prvním z řady. Navíc bylo jisté, že ušetřena nezůstala ani ostatní města.

„Trokan byl znásilněn. Nejprve Ayindy a námi lidmi, a později někým, koho neznáme, který se však patrně jmenuje Kummerog. Dalo se očekávat, že planeta se začne bránit...“

Gloom Bechner se ohlédl a nepocítil nejmenší lítost, pouze si vydechl úlevou, když Sibyl! Nordenová konečně navedla vesmírný tryskáč na kurs k domovu. Šéfreportér .TNR byl pevně přesvědčen o tom, že co nevidět dojde k dalším zásadním změnám.

× × ×

„Byli jsme schopni tomu zabránit?“ hlesl Reginald Bull a prohrábl si zoufale obě rukama štětinatý trávník na hlavě.

„Proč nezakročíme? Vyhrkl otřeseně Alaska Saedelaere, zatímco upřeně hleděl na holografický kvádr, v němž se zmítalo cizí město v agónii. Reportáž TNR ukazovala ná zorně, že ani technika 13. století NGL není s to poskytnout dokonalou ochranu. Ať již to bylo jakkoli, veškerá pomoc přišla pozdě.

„Zatím ještě jsme odsouzeni k nečinnosti řekl Perry Rhodan s kamenným výrazem v obličeji.
„Nesmíme vyvolat žádný konflikt s Ligou svobodných Pozemšťanů, tím bychom si opravdu nepomohli.“

„Kdy myslíš, že nás Cistolo Khan požádá o pomoc?

„Brzy,“ odpověděl Perry Rhodan, „doufejme, že co nejdříve..